

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Frankofurti, 1620

De animæ procreatione, quæ in Timæo Platonis describitur

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ,

πρὸς τὴν ἐν Τιμαίῳ ψυχολογίαν.

Ὁ ΠΑΤΗΡ ΑΥΤΟΒΟΥΛΩ

καὶ Πλουτάρχῳ δι' ἑαυτῶν.



ΠΡΕΙ' τὰ πολλάκις εἰρημύρα καὶ γεγραμμένα ἀποράδην ἐν ἑτέροις ἑτέροις, τὴν Πλάτωνος δὲ θεωρημάτων διδάξαι ἡμῶν εἶχεν ἡ ψυχὴ, ὡς ἡ ἐνομήρις ἡμεῖς, οἵτε δεδεῖν εἰς ἐν σωματικῶν, καὶ τυχεῖν ἰδίας ἀναγραφῆς, ἢ λόγον τῶν οὐτε ἄλλως διμεταχίρεισον ὄντα, καὶ ἀφ' ὧν τοῖς πλείστοις τῶν ἀπὸ Πλάτωνος ἡ ἐνομήριος, δεόμενον τῶν ἀμυθίας, παρεκδήσομαι ἢ λέξιν ὡς ἐν Τιμαίῳ γεγραπταί. Τῆς ἀμεροῦς καὶ αἰετῶν ταῦτα ἐργασίας οἰσίας, καὶ τῶν αἰετῶν τὰ σώματα, γινόμενης μεριστῆς, τρεῖς δὲ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ στωικεράσατο οἰσίας εἶδος, τῆς τε ταυτοῦ φύσεως αὐτῆς καὶ τῆς τατέρου καὶ ταῦτα στωικερίαν ἐν μέσῳ τῆς ἀμεροῦς αὐτῆς καὶ τῆς τὰ σώματα μεριστοῦ, καὶ τρεῖς λαβὼν αὐτὰ ὄντα, στωικεράσατο εἰς μίαν πρῶτα ἰδέαν, τὴν τατέρου φύσιν διέμικτον οὖσαν εἰς τὸ αὐτὸ στωικερίαν βία. μὴν δὲ ὅτι τῆς οἰσίας, καὶ ἐκ τριῶν ποιησάμενος ἐν, πάλιν ὄλον τοῦτο μοίρας εἰς αὐτὸν ἐπέειπε διένειμεν. ἐκαστὴν δὲ τούτων ἐκ τε ταυτοῦ καὶ τατέρου καὶ τῆς οἰσίας μεμικτῶν. ἤρχετο δὲ ἀφαιρῆν ὡς ταῦτα ἑαυτῶν ὅσας παρέρχηκε τοῖς ἐξηγουμένοις ἀφαιρέσει, ἀπλεῖον ἔργον ὅτι διελεῖν ἐν ταῖς παρῶν, καὶ τῶν ὅμας ἐν τε τυχεῖν ὅμοιότητος πλείστοις καὶ περιττόν. ἐπεὶ δὲ τῶν δοκιμασιῶν ἀνδρῶν τῆς μὲν Ξενοκράτους παροχῆς, τῆς ψυχῆς τὴν οἰσίαν, ἀριθμὸν αὐτὸν ὅφ' ἑαυτῆς κινούμενον ἀποφηνάμενος, οἱ δὲ Κρατῶν τῶν Σοκράτει παροχῆς τῆς μὲν ψυχῆς ἐκ τε τῆς νοητικῆς καὶ τῆς αἰσθητικῆς διδάξαι φύσεως, οἵμοι ἡ τὴν πύτων ἀνακαλυφθέντων σαφῶς ὡς ἐπὶ ἐνδοσίμων ὑμῖν ὡς ἀρέξειν. ἐστὶ δὲ βραχὺς ἡ ἀμφοῖν ὁ λόγος. οἱ μὲν γὰρ ὅτι ἢ ἡμεῖς ἀριθμὸν ἀριθμοῦ νομίζομεν τῆ μίξει τῆς ἀμεροῦς καὶ μεριστῆς οἰσίας. ἀμεροῦς μὲν γὰρ ἐστὶ δὲ ἐν, μεριστοῦ δὲ, δὲ πλήθος. ἐκ δὲ τῶν γίνεσθαι τὸ ἀριθμὸν τῆς ἐνός οἰσιζοντος δὲ πλήθος, καὶ τῆ ἀπειρία πέρας ἐπιπέρας, ἡ καὶ δυνάδα καλεῖσθαι ἀρείων. καὶ Ζαρέτας ὁ Πυθαγόρου διδάσκαλος ταῦτ' ἡμῶν ἐκάλεσε τὸ ἀριθμὸν μητέρας, δὲ ἐν, πατέρας. ὅτι καὶ βελπίονας ἐστὶ τῶν ἀριθμῶν ὅσοι τῆ μονάδι παροποιήσονται. τῶν δὲ μήπω ψυχῆς τὸ ἀριθμὸν ἐστὶ. δὲ γὰρ κινητὸν καὶ δὲ κινητὸν ἐνδεῖν αὐτῶν. τῆ δὲ ταῦτα καὶ τῆ ἐπέρου συμμικτῶν, ἐν δὲ μὲν ὅτι κινήσεως ἀρχὴ καὶ μεταβολῆς, δὲ δὲ, μονίῳ ψυχῆς γεγενῆσθαι, μηδὲν ἢ τῶν τῆ ἰσάνα καὶ ἰσάσθαι δυνάμιν ἢ τῆ κινεῖσθαι καὶ κινεῖν οὖσαν. οἱ δὲ αἰετῶν τῆ Κρατῶν τῶν μαλίστα τῆς ψυχῆς ἰσάνα ἡπολαμβαίνοντες ἔργον ἐστὶ δὲ κινεῖν τὰ τε νοητὰ καὶ τὰ αἰσθητὰ, τὰ τε τῶν ἐν αἰσθίσι καὶ παρῶν ἀλλήλα γινόμενης ἀφαιρέσεως καὶ ὁμοιότητος, ἐκ τῶν τῶν ἰσάνα, ἡ πρῶτα γινώσκῃ, στωικεράσθαι τὴ ψυχῆ.



PLUTARCHI

Commentarius, De animæ procreatione, quæ in Timæo Platonis describitur.

Pater filiis Autobulo & Plutarcho S.



QVANDO QUIDEM censuistis colligenda, & peculiari comprehendenda commentario ea, quæ sparsè vel disseuimus vel scripsimus aliàs alia, quibus Platonis de anima sententiam interpretati sumus ita, ut nobis sensisse is visus fuit: cum ea disputatio alioqui tractata difficilis, etiam excusatione opus habeat, quia plerisque Platoniorum non nihil aduersatur, ipsa ego verba de Timæo Platonis proponam. Ea ex natura, quæ indiuidua est, semperque eodem modo habet: tum ex ea quæ circum corpora diuisioni est obnoxia: tertium quoddam genus intermediū cōtemperauit, quod etiam inter Eiusdem & Diuersi naturā medio loco intercederet. ac proinde id constituit in medio indiuiduæ naturæ, & eius quæ circa corpus esset diuidua. Hæc deinde tria sumit, & in vnâ omniniam ideam siue speciem cōtemperauit, Diuersi naturā, quæ difficulter miscetur, in Idem vi cōcinnans. Miscens autem cum natura, vbi ex tribus vnū fecisset: totum hoc in partes, quot esse cōueniebat, diuisit: quarū quæuis conflata esset ex Eodem, Diuerso, & substātia. Sic autē cepit diuidere. Iam primum narrare, hæc quantam interpretibus materiam dissentendi præbuerit, in præsentia immensi esset operis: superuacanei etiā apud vos, qui plerasque sententias legistis. Sed quoniā præstantissimorum virorum quosdam Xenocrates ad se pertraxit, animā dicens numerū esse qui à seipso moueatur: alii Crantorē Solensem amplexi sunt, qui animā misceri dixit e duabus naturis, quarū altera mente cernatur, alia opinabilis sit & sensilibus inhæreat: nisi fallor, horū, vbi explicata fuerint, perspicuitas, quoddam nobis exordium suggeret. Est autem de utroque breuis disputatio. Nam priores animam nihil putant intelligi debere, quàm exortū numeri, indiuiduæ & diuiduæ naturæ mixtione geniti. vnitate nimirum esse indiuiduā, diuiduam multitudinē: hinc nasci numerū vnitate multitudinē definiēte, terminumque infinitati imponente, quam binariū infinitū appellant. Zaratras quoque Pythagoræ discipulus, Binarium vocauit numeri matrem, vnitatē patrem: ideoque meliores numeros eos esse dixit, qui ad similes essent vnitati. Hunc tamen numerū nondum esse animā. ei enim deesse adhuc vim qua moueat & moueatur. Eodem autē & Diuerso mixtis, (quorū alterū motus est & mutationis initium, alterum quietis) animā existisse, vim scilicet nō minus sistendi & insistenti, quàm mouendi & motus percipiendi. Crantor, ut qui id maximè proprium animæ officium putaret, iudicare sensilia & sub intellectum cadentia, eorumque & inter se in suo & inuicem in diuerso genere discrimina atque similitudines: animam, ut omnia possit cognoscere, ex omnibus ait esse concretam.

Fieri enim nequit, ut quod suapte natura qualita-
tis exfors, ociosum, & informe est, id Plato causam
mali principiumq; ponat, vocetq; infinitatem tur-
pem ac maleficam, rursusq; necessitatem frequen-
ter deo repugnantem & frænos excutientem. Illa
enim, quæ (ut in Politico ait) cælum in contrariam
torquet partem necessitas & innata cupiditas, &
illius prisce naturæ vna quasi educata confusio,
antequam in hunc mundum veniret, vndenam in
res inuecta est: si subiectum qualitate carebat, ma-
teries nullam vim causæ habens, opifex autem bo-
nus ipse, omnia sibi quantum res ferret, similia vo-
luit facere? nihil enim est tertium. Nam hæc in
Stoico um d. labemur angustias, qui malum ex
non ente absq; causa & procreatione introducunt:
quando de his quæ sunt, neq; bonum, neq; quali-
tatis vacuum probabile est substantiam & originẽ
malo præbuisse. Cæterũ Platoni nõ accidit idem
quod posterioribus, neq; neglecta (quod his vsu
venit) tertia facultate & principio quod inter ma-
teriam & deum est medio loco, admisit absurdissim-
um illud commentum, quod nescio quomodo
malorum naturam aliunde irrepsisse per accidens
& casu fingit. Sanè Epicuro ne momentaneam
quidem atomi inclinationem concedunt, quod
cum dicant motum absq; causa ex non ente in-
troducere. ipsi maliciam, tantumq; miseriarum,
aliasq; circa corpus infinitas incommoditates &
difficultates, quarum nulla in principiis causa sit,
ex consecutione quadam aiunt extitisse. Non ita
Plato. sed cum materiam omni discrimine l. beraf-
set, deumq; a malorum causa quàm longissimè
collocasset, hæc in Politico scripsit de mundo. Is
enim ab eo qui ipsum composuit, omnia est ade-
ptus bona. quæ autem molesta & iniusta fiunt in
cælo, cum ipsum ab externo habitu habet, tum in
animalibus etiam efficit: ac paulò post. Progressu
autem tempo is, obliuione ci obrepente, magis
adhuc obinuit prisce inconcinnitatis morbus,
periculumq; est, ne dissolutus rursus subeat in-
finitum dissimilitudinis locum. Dissimilitudo au-
tem non est in materia, quæ caret qualitate & dif-
ferentiis. Quod cum aliis multis ignorans Eude-
mus, Platonem subfannat, quasi hic dum sæpenu-
mero matrem & nutricem rerum vocat materiã,
etiam malorum causam, radicem, principium di-
xerit. Plato enim matris nutricisq; nomine mate-
riam afficit: causam autem malorũ cam vim, quæ
materiã mouet, & circa corpora est partilis, inor-
dinata, bruta, nõ tamen animæ exfors motio, facit.
quã in legibus, ut dixi, animã vocat contrariã & ad-
uersantẽ beneficæ. Anima enim causa est & prin-
cipiũ motus: mens, ordinis & cõsonantiæ in motu.
Neq; deus materiã ociosam cõstituit: sed stabiliiuit
à bruta turbatã causa. neq; principia mutationis &
affectiõnũ indidit naturæ: sed cum ea omnis gene-
ris motib. atq; affectiõnib. inordinatis exagitaretur,
magnã illam infinitatẽ prauitatemq; exemit,
instrumentis vsus harmonia, proportione, & nu-
mero: quorum opus est, non mutatione & motu
diuersitates & discrimina in rebus efficere: sed ea
potiũ stabilia, cetera, & eorum quæ eodem semper
sunt modo similia reddere. Atq; hæc est, mea qui-
dem opinio ut fert, Platonis sententia. Demon-
stratio autem prima erit, si ea, in quibus ipse sibi
dicitur ac putatur contraria dixisse, expediturus.

A οὐ γὰρ οἷον τε τὸ ἀποιον καὶ ἄρρητον δὲ αὐτοῦ καὶ ἀρρέπτες αἰ-
τίαν κακῶ καὶ ἀρχὴν ὑποπέθεσθαι τὸ Πλάτωνι, καὶ
καλεῖν ἀπειρίαν, ἀρχὴν καὶ κακοποιόν, αὐτὸς δὲ αἰάγκλιον,
πολλὰ τὰ θεῶν δεσμευθῶσαν καὶ ἀφίμιαζουσαν. ἡ γὰρ ἀνα-
στρέφουσα τὸ οὐρανόν, (ὡς ἄρ' ἐν πολιτικῷ λέγεται) καὶ ἀνε-
λίθουσα πρὸς τὸν αἰθέρα ἀνάγκη, καὶ σύμφυτος ὅππρω-
μία, καὶ τῆς πάλαι ποτὶ φύσεως συῦσθρον πολλῆς με-
τέρον ἀταξίας, πρὸς εἰς τὸν κόσμον ἀφικέσθαι, πόθεν ἐγ-
γερονε τοῖς ἀρχαῖοις, εἰ δὲ μὴ ὑποκείμενον ἀποιον ἢ
ὑλὴ καὶ ὁμοίον αἰτίας ἀπάσης, ὃ δὲ δημιουργὸς ἀγαθὸς καὶ
B πρῶτα βουλέμενος αὐτὰ καὶ διώκων ὁμοιωθῆσαι, τρίτον
δὲ τὸ πρῶτον μὴ εἶναι. αἰ γὰρ Στωϊκοὶ καὶ ἄλλα μετανοοῦσιν ἡμᾶς
ἀπειρίαν, ὃ κακὸν ἐκ τῆς μὴ ὄντος ἀναγκῆς καὶ ἀγνή-
της ἐπεισάγουσιν. ἐπεὶ τῶν γὰρ ὄντων οὔτε ὁ ἀγαθὸς οὔτε ὁ
ἀποιον εἰκὸς ἐστὶν οἷοιαν κακῶ καὶ ἡμέσιν ὡς ἀρχὴν. ἀλλὰ
ταῦτα Πλάτων οὐκ ἔπαθε τοῖς ὑπερῶν, ὅσθ' ἐπαειδῶν, ὡς
ἐκείνοι, τὴν μετὰ τὴν ὑλὴν καὶ τὴν θεοῦ τρίτῳ ἀρχὴν καὶ
διώκων, ὡς ἐμείνε τῶν λόγων τὸ ἀτοπώτατον, ἐπεισὸδόν
οὐκ οἶδα ὅπως ποιούσθαι τῶν κακῶν φύσιν ἀπὸ ἀλλομάτου
καὶ συμβεβηκῆς. Ἐπιχόρῳ μὲν γὰρ ὅσθ' ἀκαρπὸς ἐγκλίνας τὸ
C ἀτομον συγχέουσιν, ὡς ἀνάγκη ἐπεισάγουσιν κίνησιν ἐκ τοῦ
μὴ ὄντος. ἀλλὰ ὁ κακὸν καὶ κακοδαμονίαν ποσαύτῳ, ἐπέ-
ρας τε πρὸς σῶμα μυρίας ἀποτίας καὶ δυσχερείας, αἰτίαν
ἐνταῦθα ἀρχαῖος οὐκ ἐχούσας, κατ' ἐπαχθλοῦ θησιν γεγενῆσθαι
λέγουσιν ὃ δὲ Πλάτων οὐχ οὕτως· ἀλλὰ τὴν γὰρ ὑλὴν ἀνα-
φορῆς ἀπάσης ἀπαλλάττων, καὶ τῆς θεοῦ τὴν τῶν κακῶν
αἰτίαν ἀπώτατον ἢ θεῶν, ταῦτα πρὸς τὸν κόσμον γέγρα-
φεν ἐν τῷ πολιτικῷ, Παρὰ μὲν γὰρ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον
τὰ κατὰ κέκτηται πρὸς τὴν ἐξωθεν ἐξέως ὅσα χαλε-
πὰ καὶ ἀδίκῃ ἐν οὐρανῷ γίνεται, ταῦτα δὲ ἐκείνης αὐτὸς
D τε εἶχει, καὶ τοῖς ζῴοις ἀναγράφεται. καὶ μικρὸν ἐπὶ πρῶ-
ελθῶν, Περίοντος δὲ (φασὶ) τῆς γένου, καὶ λήθης ἐπινομήσης ἐν
αὐτῷ, μᾶλλον διωαγεῖται τῆς παλαιᾶς ἀναρμοσίας πά-
θος, καὶ κινδυνώθει ἀφελυθεῖς εἰς τὴν ἀνομοίωτητος ἀπει-
ρον ὄντα πόπον διώσθαι πάλιν. ἀνομοίωτης δὲ πρὸς τὴν ὑλὴν
ἀποιον καὶ ἀδύνατον οὐσθαι, οὐκ ἐστὶν. ἀλλὰ μὲν πολλὰν ἄλλων
καὶ Εὐδήμος ἀγροῦσας, κατετριωνόεται τῶ Πλάτωνος, ὡς οὐκ
αὐτῷ πολλάκις ὡς αὐτὸς μὴ τέρα καὶ πηδύλιον πρὸς ἀρ-
ροδομήν, αἰτίαν κακῶν, ῥίζαν, ἀρχὴν ἀποφαινοντος. ὃ γὰρ
Πλάτων μὴ τέρα μὲν καὶ πηδύλιον καλεῖ τὴν ὑλὴν αἰτίαν ὃ
E κακῶ, τὴν κινήσει τὴν ὑλὴς, καὶ πρὸς τὰ σῶμα ἀνομοίωτητος με-
ριστῶ, ἀτακτοῦ καὶ ἀλογου, οὐκ ἀψυχον ὃ κίνησιν, ὡς ἐν ἰομοίς
(ὡς ἄρ' εἴρηται) ψυχῶν ἐναντίαν καὶ ἀντίπαλον τῆ ἀγαθουργ-
γῶν πρῶτον. ψυχὴ γὰρ αἰτία κινήσεως καὶ ἀρχὴ, νοῦς δὲ, πα-
ξέως καὶ συμφωνίας πρὸς κίνησιν. ὃ γὰρ θεὸς οὐκ ἀνέστησε τὴν ὑλὴν
ἀρροδοῦσαν, ἀλλ' ἐστὶν ὑπὸ τὸ ἀνοήτῃ ἀνομοίωτητος αἰτίας.
ὅσθ' ἀρχαῖος τῆ φύσει μετὰ βολῆς καὶ παθῶν παρίσχει, ἀλλ'
οὔσης ἐν πάθει πρῶτον δακτύλου καὶ μετὰ βολαῖς ἀτάκτοις,
ὅσθ' εἶλε τὴν πολλὴν ἀοριστίαν καὶ πλημμέλειαν, ἀνομοίω-
καὶ ἀναλογία καὶ ἀρροδοῦσιν ὁρροδοῖς ὡς ἴσθαι ἐστὶν,
F οὐ μετὰ βολῆ καὶ κινήσει ἐτερότητος πάθει καὶ ἀναφορῆς
πρὸς ἀρχαῖος τοῖς ἀρχαῖοις, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπλανῆ καὶ ἐ-
σιμα, καὶ τοῖς καὶ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἐστὶν ὁμοία ποιεῖν. ἡ μὲν
οὖν ἀνομοίωτητος (κατὰ γὰρ τὴν μὲν δόξαν) τῆ Πλά-
τωνος. ἀπὸδειξίς δὲ πρῶτον μὲν, ἢ τὴν λεγόμενης καὶ ἀνομοίωτης αὐτῶ πρὸς εἰαυτὸν ἀσυμφωνίας καὶ ἀναφορῆς λύσης.

ὁ δὲ γὰρ σοφιστὴν κραυγαλέως, πόθεν γὰρ δὴ Πλάτωνι ποιά τινε
 αὐτὸς ἀναδείξει, πῶς δὲ ἐσπουδάσει μάλιστα τὸ λόγον, ἑτα-
 χλὴν καὶ ἀνωμαλίαν, ὥστε τὸ αὐτὴ φύσιν ὁμοῦ καὶ ἀγνήτην
 ἀποφάνειν καὶ ἡμοιόμην ἀγνήτην μὲν ἐν Φαίδρω τὸ ψυχλὸν
 ἐν τῷ Τιμαίῳ, ἡμοιόμην ἢ μὲν οὖν ἐν Φαίδρω Διάλεκτος
 ἐλίχου δὲν ἅπασιν Διάλεκτος ὅστις, τὰ ἀγνήτην δὲ αὐ-
 λεθρον, τὰ δὲ ἀδύκνητον πεισομένη δὲ ἀγνήτην αὐτῆς ἐν τῷ
 Τιμαίῳ, τὴν δὲ ψυχλὸν (φροῖν) ἔχῃ ὡς νῦν ὑπερβαίνει χειρῶ-
 μιν λέγειν, οὕτως ἐμμηχρήσατο καὶ ὁ θεὸς νεώτερον. οὐ γὰρ αὖ
 δὲ ἄλλῃ παρὰ τοῦτον ὑπερβαίνει σιωπῆρας, εἴασεν, ἀλ-
 λα πῶς ἡμεῖς πολὺ μετέροντες τῶ παρὰ τοῦτον τὸν καὶ εἰ-
 κῆ αὐτῆ πῆ καὶ λέγειν, ὅτι καὶ ἡμέτεροι καὶ δευτέρωθεν τὸ
 ψυχλὸν σώματος ὡς δευτέρωθεν καὶ δευτέρωθεν ἡμοιόμην σιω-
 πῆσας, καὶ πάλιν εἰπὼν ὡς αὐτῆ ἐν αὐτῇ σφροδμήν, γείαν
 δευτέρωθεν ἡμέτεροι ἀπαύσου καὶ ἐμφορῶν βίαι, τὸ μὲν δὲ σώμα
 (φροῖν) ὁρατὸν οὐρανῶ γένεσιν, αὐτῆ δὲ ἀόρατος μὲν, λογισμῶ
 δὲ μετεροντα καὶ ἀρμονίας ψυχῆ, τὸ νοητῶν αἰετῶ ὄντων ὑπερ-
 τῶ δὲ ἡμοιόμην τὸ ἀγνήτην τὸ ἀγνήτην τῶν. ἐν αὐτῶ γὰρ τὸ μὲν
 θεὸν αἰετῶν εἰπὼν τῶν αἰετῶν, τὸ δὲ ψυχλὸν, αἰετῶν τὸ ἀγ-
 νήτων, σαφεστάτη αὐτῆ τῆ Διάφορα καὶ ἀντιθέσει δὲ αἰετῶν
 αὐτῆς καὶ δὲ ἀγνήτην ἀφῆρη. πῶς τῶτων ἐπὶ μὲν ὁρατῶν ἐπέτα,
 πῶς ἡς αὐτὸς δίδωσι τοῖς δευτέρωθεν βυλομήτοις, ἀγνήτην μὲν
 γὰρ ἀποφάνειν ψυχλὸν τὴν παρὰ τὸ χόσμου ἡμέτεροι πλημ-
 μελῶς πῶτα καὶ ἀτάκτως κινούσαν ἡμοιόμην καὶ ἀγνήτην
 πάλιν, ἡ δὲ θεὸς ἐκ τῶ αὐτῆ καὶ τὸ μόνιμου τε καὶ αἰετῶν οὐσίας
 ἐνείησ ἐμφορῶν καὶ τεταγμένων ἀσφρασαμένων καὶ κατὰ-
 παρ εἶδος καὶ τὰ ἀγνήτην δὲ νοετῶν, καὶ τὰ κινήτων δὲ τετα-
 γμένων ἀπὸ αὐτῶ παρὰ τῶν, ἡμέτεροι τῶ πῶτος ἐγκαιτέτη-
 σιν. οὕτω γὰρ καὶ δὲ σώμα τῶ χόσμου, πῶ μὲν ἀγνήτην ἀποφά-
 νει, πῶ δὲ ἀγνήτων. ὁ τῶ μὲν γὰρ εἶπη, πῶ ὅσον ἡ δὲ ὁρατῶν, οὐχ
 ἡσυχίαν ἄρην, ἀλλὰ κινούμην ἀτάκτως τὸ θεὸν παρὰ Δελα-
 βόντα Διάφορα καὶ πάλιν τὰ τέταρα ἡμέτεροι πῶ καὶ ὑδωρ, καὶ
 γῆ καὶ αἴρα, πῶ ἢ δὲ πῶ ὑπερβαίνει αὐτῶ Διάφορα μὲν
 ἡμέτεροι, σεισμὸν ἐμποιεῖν τῶ ὕλη, καὶ ὑπερβαίνει ἡμέτεροι ἡμέτεροι
 εἶδη Διάφορα τῶ ἀνωμαλίαν, ὄντα που ποιεῖ καὶ ὑπερβαίνει
 να δὲ σώμα παρὰ τῶ τῶ χόσμου ἡμέτεροι. ὁ τῶ δὲ πάλιν
 λέγει τῶ ψυχῆς νεώτερον γένεσιν δὲ σώμα, καὶ τὸ χόσμου
 εἶδη ἀγνήτων, ὅτι, ὁρατῶ καὶ ἀόρατος καὶ σώμα ἔχον ὅτι τῶ
 ποιά τῶ γῆ καὶ ἀγνήτην ἐφαίν, πῶ μὲν δὲ ἡμέτεροι ὡς ἡμέ-
 σιν τῶ φύσει τῶ σώματος ἀποδίδωσιν. ἀλλὰ πολλοὺ δὲ τῶ
 ναίησ λέγειν καὶ Διάφορα παρὰ αὐτῶ οὕτως ἐκφα-
 νῶς ἐν τοῖς μεγίστοις. οὐ γὰρ ὡσαύτως ὁ δὲ αὐτῶ τῶ σώμα γίνε-
 σαι τε φροῖν ὑπερβαίνει τῶ θεὸ, καὶ εἶδη πῶ ἢ ἡμέτεροι. αὐτῶ
 γὰρ ἀπῆκερ φαρμακῶν ὅστις. ἀλλὰ τί δὲ νοεῖν ἡμέτεροι, αὐ-
 τῶ δὲ δίδασκει. τὸ μὲν γὰρ παρὰ τῶ (φροῖν) αὐτῶ πῶτα εἶχεν
 ἀλόγως καὶ ἀμέτῶς ὅτι δὲ ἐπεχειρεῖτο χροσμεῖσσαι δὲ πῶ,
 πῶ παρὰ τῶ καὶ ὑδωρ καὶ γῆ καὶ αἴρα, ἔχῃ μὲν ἔχοντα
 αὐτῶ αὐτῶ πῶτα πῶσιν ἡ δὲ Διάφορα, ὡς παρὰ εἶκος ἔχῃ
 ἀπῶ, ὅτι δὲ ἀπῶ ἡμέτεροι θεὸς. οὕτω δὲ ἡμέτεροι τῶ αὐτῶ,
 παρὰ τῶν διεγρηματῶσ εἶδῶσ καὶ ἀριθμοῖς. ἐπὶ δὲ παρὰ τῶ
 εἶπῶν ὡς οὐ μίας ἔργῶν ἡ δὲ ἀναλογίας, ἀλλὰ δυεῖν, δὲ
 σιωπῆσσαι σφροῖν ὄντα καὶ βῆτος ἔχοντα τὸν τῶ πῶτος
 ὄγκῶν, καὶ διελθῶν ὅτι πῶτος καὶ γῆς ὑδωρ αἴρα τε ὁ
 θεὸς ἐν μέσῶ τῶσ, σιωπῆσσαι καὶ σιωπῆσσαι τὸν οὐρανόν,
 ἔκτε δὲ τῶτων (φροῖν) τοιούτων καὶ τῶ ἀριθμῶν τετάρων,

A Nam ne sophistæ quidem ebrio, ne dum Platoni
 tanta imputanda sit perturbatio & inconstantia, ea
 in disputatione quam summo studio tractauerit: ut
 eandem naturam simul & nunquam natam, & or-
 tam dicat. quorum hoc in Timæo, illud in Phædro
 aiunt extare. Verba quidem de Phædro omnib.
 ferè in ore sunt, ubi quòd anima non sit genita, ex
 eo probatur quia se ipsam mouet: & quòd non in-
 teritura, ex eo quia non sit genita. In Timæo, Ani-
 mam verò, inquit, non ut nunc posteriorem cona-
 mur dicere, ita etiam deus machinatus est corpore
 iuniorem. non enim fuisset maius natum cum na-
 tu minore copulatum ei parère. sed nos, quib. mul-
 tum temeritatis ac fortuiti adest, sic etiam loqui-
 mur. ille autem & ortu & virtute priorem animam
 corpore, tanquam dominam & obtemperanti im-
 peraturam condidit. Et rursus, cum dixisset, ipsam
 in seipsa conuersantem vitæ perennis & sapientis
 initium diuinum fecisse: Corpus inquit, cæli fa-
 ctum est adspectabile, anima autem quæ videri
 nequeat, sed rationis sit & harmoniæ particeps, à
 præstantissimo intelligibilium semperq; manen-
 tium ipsa rerum natarum præstantissima facta. Hic
 deum rerum sempiternarum præstantissimum, a-
 nimam rerum factarum optimam dicens, manife-
 stissimo discrimine & oppositione vsus, æternam
 & non ortam naturam animæ ademit. Quomodo
 ergo hæc melius explicabuntur, quàm ea ratione,
 quam accipere volentibus ipse tradit: Ortus enim
 expertem ait eam animam, quæ ante mundi ortu
 omnia vitiosè & confusè mouit. rursus ortam &
 natam eam, quam deus ex hac & stabili optimaq;
 illa natura prudentem ordinatamque confecit, &
 tanquam formam sensibili intelligibilem, mouenti
 ordinatam præbens, ducem Vniuersi constituit.
 Hoc enim modo etiam corpus mundi alicubi ge-
 neratum, alicubi non genitum ponit. Cum enim
 dicit omne quod sub adspectum cadit non quie-
 uisse, sed cum inordinatis ciceretur motibus, deum
 id sumfisse & concinnasse: item quatuor hæc ge-
 nera, ignem, aquam, terram, & aërem, antequam
 Vniuersum iis dispositis conficeretur, motum in-
 tulisse materiæ, ab eaq; ob inæqualitatē fuisse con-
 cussa: equidē corpora facit quæ alicubi fuerint ac
 substituerint ante mundi originē. Rursus corpus
 anima posterius dicens, & mundum esse factum,
 quia videri & tangi possit, quia corpus habeat, talia
 autem ostensum sit orta & nata esse: nemo non vi-
 det eum corporis naturæ ortu adscribere. Verum
 perlongè ab eo abest Plato, ut secū ipse palàm dif-
 fentiat, ac pugnantia dicat de rebus maximis. Non
 enim eodem modo, neq; idem corpus à deo factū
 ait, & fuisse antequā nasceretur. hoc enim palàm
 esset præstigiis vti. Sed quid intelligendum sit vo-
 cabulo ortus, ipse docet. Antehac, inquit, omnia
 ratione & ordine carebant. verum ubi deus ag-
 gressus est digerere vniuersum, ignem primū, a-
 quam, terram & aërem: (quæ vestigia quidem sua-
 rum formarū aliqua habebant, ita tamen affecta e-
 rant, ut par est vniuersum esse à quo deus absit) hæc
 ergo primū conformauit specie & numero quodq;
 suo. Etiam antè cum dixisset, non vnus, sed duarū
 proportionū opus fuisse molem Vniuersi solidam
 ac crassicie præditam cōstringere, explicauissetq;
 igne, terra, aqua, & aëre in medio positis deum cæ-
 lum constrinxisse atq; constituisse: ex his, inquit,
 talibus & numero quaternario contentis, corpus

mundi natum est, proportionem consentiens: atque hinc amicitia ea præditū, ut ipsum in sese conveniens, dissolui ab aliis rebus, eo excepto qui colligavit, nequeat. quibus verbis manifestissimè docet, non corporis simpliciter, non molis, non materiæ, sed concinnitatis in corpore, pulcritudinis, similitudinisque deum fuisse patrem & opificem. Hæc cogitanda sunt etiam de anima. nimirum aliam neque à deo esse procreatam, neque animam esse mundi, sed facultatem imaginatricis & opiniosæ, brutæ interim incompositæque motionis & incitationis, quæ seipsam, idque semper moveat. aliam esse, quam deus convenientibus numeris rationibusque conditam ac genitā. principem nato mundo indiderit atque præfecerit. Hæc illum sensisse, & non dicis causa cōmentum cum ipsius mundi, tum animæ constitutionem quandam ortumque; præter multa alia hoc etiam arguitur, quod animam aliàs non genitā, aliàs genitam vti docuimus: mundum semper ortum & natum, nunquam non natum, nunquā sempiternū dixit. Quæ in Timæo disputat, quid attinet huc afferre? cum is liber totus à capite ad calcem de mundi ortu sit. Aliàs in Atlantico Timæus vota faciens, nominat eum deum qui olim opere, nunc ratione exstet. in Politico Parmenideus hospes mundum à deo compositum multa ait bona esse adeptum, si quid habet vitiosum aut incommodum, id ex admixto priore habitu inconcinno & bruto habere. In Repub. de numero differere ortus Socrates, quem nonnulli Coniugium vocant: Est autem diuinæ, inquit, naturæ progenitæ sua conuersio, quæ numero perfecto comprehenditur. hæc quidem diuinam naturam progenitam nihil vocans aliud, quam mundum

ternarii & quaternarii: tertia quinarum & senarii (quarū nulla vel per se, vel cum reliquis cōiuncta quadratū numerū facit:) quarta est septenarii & octonarii. quæ reliquis adiecta, xxxvi conficit, quadratum numerum. Illa autem tetractys (si quaternionē dicere libet, liceat) numerorū à Platone expositorū, perfectiorem habet procreationē, ubi pares paribus, impares imparibus. interuallis multiplicentur. Cōtinet autem vnitatem, commune principium parium & impariū. deinde duo & tria, qui primi sunt eorum quos planos seu superficiem referentes dicunt. tum quatuor & nouē, primos quadratos. denique octo & vigintiseptem, qui primi in numeris (vniate posthabita) sunt cubi. vnde etiam liquet cum numeros istos nō voluisse in vna recta linea disponi, sed duobus ordinibus, quorum vnus pares, alter impares contineret. sicuti subscriptimus. Ita copulabuntur scilicet similes cum similibus, producentque numeros planos, & cōpositi inter se, & multiplicati. Compositione sic. II & III, sunt v. IX & IV. sunt xii. Ix & xxvii, sunt xxxv. De his enim Pythagorici quinarium trophon, id est sonum appellauerunt, rati de tonorum interuallis quintum primum esse, quod sonari possit. xii autem lemma iis dicitur, quasi defectus: quod de partitione toni inæquales partes desperauissent. xxxv. autem harmoniam (siue ea concinnitas, siue est contentio) vocant, quia conflatur è duobus cubis primis paris & imparis numeri: itemque è quatuor his numeris, vi, iix, ix, xii, quibus & arithmetica & harmonica includitur proportio, quam progressionem cum vulgo appellamus.

A ὁ τὸ κόσμος σῶμα ἐγέννηθη, δι' ἀναλογίας οὐρολογῆται· φιλίαν τε ἔχει ἐκ τούτων, ὥστε εἰς αὐτὸ αὐτὸς συνεληθὼν, ἀλλοτρίον ὑπὸ τῶν ἄλλων, πλὴν ὑπὸ τῶν συνδύσαντες, ἡμεῖς αὐτοῦ. σαφέστατα διδάσκων ὡς οὐχὶ σῶμα ἴσος ἀπλάως, ἀλλ' ὅγκου καὶ ὕλης, ἀλλὰ συμμετείας αἰεὶ σῶμα καὶ κάλλους καὶ οὐμοιότητος ἡ δὲ θεὸς πατὴρ καὶ δημιουργός. αὐτὰ δὲ ἀφανοειοῦται καὶ αἰεὶ ψυχῆς, ὡς τὴν μὲν οὐτε ὑπὸ τῆς θεοῦ γεννομένην, οὐτε κόσμου ψυχῆς οὐσαν, ἀλλὰ ἵνα φαίνασθαι καὶ δοξασθῆται, ἀλόγου ἢ καὶ ἀτάκτου φρονέας καὶ ὀρμῆς διώαμιν ἀλόκην καὶ ἀεικίνητον. τὴν δὲ αὐτὸς ὁ θεὸς ἀφανομοσάμενος τοῖς πρῶτον ἐριθμοῖς καὶ λόγοις ἐγκατέστηπεν ἡγεμόνα τῶν κόσμου γενεῶντος ἡγενητῆν οὐσαν. ὅτι ἢ αἰεὶ τούτων διανοεῖτο αὐτὰ, καὶ οὐ θεοειδίας ἕνεκα, τῶν τε κόσμου ἡγεμόνου καὶ τῆς ψυχῆς οὐμοίως ὑπεπέθετο σύστασιν καὶ ἡμεῖς, ἐκεῖνο πρὸς πολλοῖς τεκμήριον ἔστι, ὅτι τὴν μὲν ψυχῆν ὑπὸ αὐτῆ καὶ ἀγέννητον (ὡς αὐτὴ εἶρηται) καὶ ἡγενητῆν λέγεσθαι. τὸ δὲ κόσμον, αἰεὶ μὲν γενεῶντα καὶ ἡγενητῆν, ἀγέννητον δὲ μηδέποτε, μηδὲ αἰδῶν. τὰ μὲν οὖν ἐν Τιμαίῳ τίθει πρὸς φέρειν ὅλον γὰρ καὶ πᾶν ὁ σύγγραμμα αἰεὶ κόσμου ἡμεῖς αὐτοῦ τέλει ἀπὸ ἀρχῆς ἔστι. τῶν δὲ ἄλλων, ἐν μὲν Ἀτλαντικῷ πρὸς ἐριθμῶν ὁ Τιμαίος ὀνομάζει τὸ πάλαι μὲν ἔργον γενεῶντα, καὶ ἢ λόγῳ θεόν ἐν πολιτικῷ ἢ ὁ Παρμενίδειος ξένος τὸν κόσμον ὑπὸ τῆς θεοῦ συντεθείη φησὶ πολλῶν ἀγαθῶν μετὰ λαβεῖν· εἰ δὲ ἡ φλαυρῶν ἔστι ἢ χαλεπὸν, ἐκ τῆς πρῶτης ἐξέως ἀναρμόστου καὶ ἀλόγου συμμεμιγμένον ἔχειν. ἐν δὲ τῇ πολιτείᾳ αἰεὶ τῶν ἀειθμῶν, ὃν γάμον ἔτι καλεῖσιν, ὁ Σωκράτης ἀρχομῶν λέγειν. ἔστι δὲ, (φησὶ) θεῶν μὲν ἡγενητῆν αἰεὶ ὁδός, ἡ δὲ ἐριθμῶν αἰεὶ λαμβανεῖ τέλειος. οὐκ ἄλλο καλῶν θεῶν ἡγενητῆν, ἢ τὸν κόσμον. ἐν δὲ αὐτῷ ἢ τῶν τετραῶν καὶ μίας. τεῖτη δὲ ἢ τῶν εὐ καὶ εὐ ὡν ὁδὸς μία ποιεῖ τετράγωνον, ἔτε αὐτῆ καὶ ἑαυτῆν, ἔτε μὲν τῶν ἄλλων. τετάρτη μὲν ἔστι, συνδύσαντες ἢ πρῶτον πρῶτον τετραχρῆστος, τετράγωνον παρέχει. ἢ δὲ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος ἐκκειμένων ἐριθμῶν τετρακτὶς ἐπιτελεστέον ἔργον τῶν ἡμεῖς, τῶν μὲν ἀρχῶν, ἀρχῆς ἀρχῆς, τῶν αἰετῶν, αἰετῶν πολλαπλασιασμένων. αἰετῶν ἢ τῶν μὲν μονάδα, καὶ καὶ οὐσαν ἀρχῆν ἀρχῶν καὶ αἰετῶν, τῶν δὲ ὑπὸ αὐτῆ τὰ μὲν δύο καὶ τρία, πρῶτον ἑπιπέδου, τὰ δὲ τέσσαρα καὶ πέντε, πρῶτον τετράγωνος· τὰ δὲ ὀκτώ καὶ εἰκοσιεπτά, πρῶτον κύβου ἐν ἐριθμοῖς, ἐξ ὧν λόγῳ τῆς μονάδος τελεῖται, ἢ καὶ δηλὸς ἔστι βουλόμηνος οὐκ ἔστι μίας ἀρχῆς ἀπὸ αὐτῆ ἀλλ' ἐναλλάξ καὶ ἰδίᾳ τάσσεσθαι τῶν ἀρχῶν μετ' ἀλλήλων, καὶ πάλιν τῶν αἰετῶν, καὶ ὑπογεγραπται. οὕτως καὶ αἱ συζυγίαι τῶν ὁμοίων ἔσονται πρὸς τῶν ὁμοίων, καὶ ποιήσουσι ἐριθμοῖς ὅτι φανείη κατὰ τε συνθεσιν καὶ πολλαπλασιασμῶν ἐξ ἀλλήλων. καὶ συνθεσιν οὕτως· τὰ δύο καὶ τὰ τρία, πέντε γίνονται. τὰ τέσσαρα καὶ πέντε, τετραχρῆστος· τὰ δὲ ὀκτώ καὶ εἰκοσιεπτά, πέντε καὶ τετραχρῆστος. τούτων γὰρ τῶν ἐριθμῶν οἱ Πυθαγόρειοι, τὰ μὲν εὐ, εὐφῶν, ὅσα ἔστι φθόγον, ἐκάλουν οἰομένοι τῶν τῶν τόνου ἀφαστημάτων πρῶτον ἔστι φθόγον ὁ πέμπτων· τὰ δὲ τετραχρῆστος, λείμμα, κατὰ αὐτὸν Πλάτων, τὴν εἰς ἴσα τῶν τόνου ἀφανομῶν ἀπογομῶσθαι. αὐτὸ δὲ πέντε καὶ τετραχρῆστος, ἀρμονία, ὅτι συνέστηκεν ἐκ δυοῖν κύβων πρῶτον ἀπὸ ἀρχῆς καὶ αἰετῶν τῶν γενεῶντων, ἐκ τεσσάρων δὲ ἀρχῶν, τῶν εὐ καὶ τῶν ἢ καὶ τῶν θ καὶ β, τῶν ἀριθμητικῶν καὶ τῶν ἀρμονικῶν ἀναλογίαν αἰετῶν.

& quod ad imparium feri emattinet, numerus XL ex iis confit, additis XIII ad XXVII. his enim duobus mathematici concinnè metiuntur interualla ad eantum apta: dum dies in illo, hoc tonum describunt. Idem numerus XL multiplicando fit, ex vi illius quam diximus tetractyos. Nam si primos quatuor numeros, vnumquemque sumas quater, prouenient IV, IIX, XII, XVI. quorum summa est XL, in qua continentur omnes consonantiarum proportiones. quippe XVI sesquitercia sunt ad XII ratione, dupla ad VIII, quadrupla ad IV, XII ad VIII, sesquialteram proportionem tenent, ad IV triplam. His autem rationibus interualla diatessaron, diapente, diapa'son, diapasôn cum diapente & disdiapason continentur. Idem numerus XL cōficitur duobus primis quadratis, I & IV, ad duos primos cubos IIX & XXVII additis. quo efficitur, Platoniam tetractyn multò esse Pythagorica & perfectiorem & locupletiolem. Sed cum hi quos posuimus numeri spaciū nō dent medietatibus quas vocant, quæ in rem propositam introducuntur: necesse fuit maiores terminos iisdem in proportionibus sumere. qui verò ii sint, dicendum est. Prius autem dicemus de ipsis medietatibus. Harum vna est, in qua positis tribus terminis numerorum, medius æquali quantitate alterum extremorum superat, ab altero superatur: arithmetica vocant, cui subcontraria est, in qua totidem terminis positis, interuallorum eadem est proportio ad extrema. Termini arithmeticae sunt VI. IX. XII. nam IX eadem quantitate excedunt senarium, & deficient à duodenario. Subcontrariae termini sunt VI. IIX. XII. Octonarius senarium binario superat, quaternario superatur à duodecim. sed & binarius senarii, & quaternarius duodenarii est triens. Ergo in arithmetica medius terminus excedit excediturq; æquali quantitate. in subcontraria autem eadem parte extremorum, alterum superat, ab altero abest. illic enim ternio medii est triens: hanc duo & quatuor sunt extremorum trientes. vnde nomen subcontrariae inuenit. Eadem harmonica dicitur: quòd primas cōsonantias suis terminis exprimat: maximo ad minimum, diapa'son: maximo ad medium, diapente: medio ad minimum, diatessaron. vt si maximum terminum ad netam colles, medius mesæ obtingat: & hæc cum maximo diapente, cum minimo diatessaron fonet. itaque VIII ad mesen, VI ad hypaten, XII ad hypaten pertinebunt. Modum porrò huiusmodi medietates inueniendi simpliciter & perspicue Eudorus tradidit. Idque prius in arithmetica consideremus. Si exponas extremos, & horum semisses coniungas, quod confit, medius erit siue dupla sit siue tripla extremorum ratio. Iam in subcontraria, si extremorum dupla sit ratio, triente minoris cum semisse maioris composito medium inuenies. in tripla contra minoris semissis cum maioris triente medium conficiet. Sint enim termini proportionis triplæ extremi VI & XII: ergo minimi semissis III, maximi triens VI coniungantur, existet IX, medius, qui eadem parte extremorum & excedit & exceditur. Hoc ergo modo medietates inueniuntur. Oportet

A ο δὲ πρῶτος τὸν τετρακτύον καὶ σωθεῖν μὲν, ἐκ τῶν δεκατεσσάρων καὶ τῶν ζήνων μόνον, οἷς τὰ μέλα δούμα μετ' ἑσθίν δ' ὁμήρου οἱ μαθηματικοὶ ἀφασήματα. ὁ μὲν, δέσιν· ὁ δὲ, πόνον καλοῦντες· καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῆς τῆς τετρακτύος διωάμει γινόμενον. τῶν γὰρ πρώτων τεσσάρων καὶ αὐτὸν ἐκείνου τετρακτίου λαμβανομένου, γίνεται ἑτεροσαρὰ καὶ η̄, καὶ ιβ̄, καὶ ις̄. ταῦτα τὸν μὲν σωθήσοι, πρῶτον καὶ τοὺς τὸν συμφωνῶν λόγους. τὰ μὲν γὰρ ις̄ ὑπὲρ τῆς τῆς δεκαδύο ἔστιν, τῶν δὲ ἡ διπλασία, τῶν δὲ τεσσάρων τετραπλασία. τὰ ιβ̄, τῶν ὀκτὼ ἡμιόλια, τῶν δὲ πέντε πηπλάσια. οὗτοι δὲ οἱ λόγοι, ὁ ἀφ' ἑσθίνων, καὶ ὁ ἀφ' ἑσθίνων, καὶ ὁ ἀφ' ἑσθίνων, καὶ ὁ ἀφ' ἑσθίνων, πρῶτον καὶ τοὺς τὸν συμφωνῶν λόγους. ἴσος γὰρ μὲν ἔστιν ὁ τῶν τεσσάρων καὶ τοῦ δυοῦ τετρακτύου καὶ τοῦ δυοῦ κύβου ὁμοῦ λαμβανομένου. ὁ γὰρ ἐν καὶ τὰ τεσσαρὰ καὶ τὰ ὀκτὼ καὶ τὰ κζ̄ κύβοι καὶ τετρακτύοι γίνονται σωτηρέντες. ὥστε πολὺ τῆς Πυθαγορικῆς τῶν Πλατωνικῶν τετρακτύου ποικιλωτέραν εἶναι τῆς ἀφ' ἑσθίνων καὶ τελειότεραν. ἀλλὰ ταῖς εἰσαγωγικαῖς μεσοτήσιν τῶν ὑποκειμένων ἀριθμῶν χάρις οὐ διδόντων, ἐδέσθη μείζονας ὄρους λαβεῖν ἐν τοῖς αὐτοῖς λόγοις. καὶ λεπτότερον τίνες εἰσὶν οὗτοι· πρῶτον δὲ πρῶτον τῶν μεσοτήτων, ὡς τὸ μὲν ἴσος καὶ ἀριθμὸν ὑπερέχουσαν, ἴσος δὲ ὑπερέχουσαν, ἀριθμικῶν οἰκῶν καλοῦσι. τῶν δὲ ταῦτα μέρη τῶν ἀκρων αὐτῶν ὑπερέχουσαν καὶ ὑπερέχουσαν, ὑπεραντιὰ. ὄροι δὲ εἰσὶ τῆς μὲν ἀριθμικῆς, ε̄, καὶ θ̄, καὶ ιβ̄. τὰ γὰρ ἐν τῶν ἴσος καὶ ἀριθμὸν τῶν ἐξ ὑπερέχουσαν, καὶ τῶν ιβ̄ λείπεται. τῆς δὲ ὑπεραντιὰς, ε̄, η̄, ιβ̄. τὰ γὰρ ὀκτὼ δὲ μὲν τῶν ὑπερέχουσαν, τέσσαρα δὲ τῶν ιβ̄ λείπεται, ὡς τὰ μὲν δύο, τῶν ἐξ̄, τὰ δὲ τέσσαρα τῶν δώδεκα τετρακτύου ἔστι. συμβέβηκεν οὖν ἐν μὲν τῆς ἀριθμικῆς τῶν αὐτῶν μέρη ὁ μέσος ὑπερέχουσαν καὶ ὑπερέχουσαν, ἐν δὲ τῆς ὑπεραντιὰς τῶν αὐτῶν μέρη τῶν ἀκρων, τοῦ μὲν ἀποδείν, ὁ δὲ ὑπερέχουσαν. ἐκείνου γὰρ τὰ τετὰ τῶν μέσων τρίτον ἔστι μέσος, ἐν τῶν δὲ τὰ δὲ καὶ τὰ β̄, τῶν ἀκρων ἐκείνου ἑκατέρω· ὅθεν ὑπεραντιὰ κέκληται. ταῦτα δὲ ἀριθμικῶν ὀνομάζουσι, ὅτι τοῖς ὄροις τὰ πρώτα σύμφωνα παρέχεται, τὰ μὲν μέγιστον πρὸς τὸν ἐλάχιστον, ὁ ἀφ' ἑσθίνων. τὰ δὲ μέγιστον πρὸς τὸν μέσον, ὁ ἀφ' ἑσθίνων. τὰ δὲ μέσων πρὸς τὸν ἐλάχιστον, ὁ ἀφ' ἑσθίνων. ὅτι τοῦ μεγίστου τῶν ὀρων καὶ ἡτῆς ὑπεραντιὰς, τοῦ δὲ ἐλάχιστου καὶ ὑπὲρ τῶν, ὁ μέσος γίνεται ὁ καὶ μέσων, πρὸς μὲν τὸν μέσον τὸν ἀφ' ἑσθίνων ποιοῦσα, πρὸς δὲ τὸν ἐλάχιστον, ἀφ' ἑσθίνων. ὥστε γίνεται τὰ ὀκτὼ καὶ τῶν μέσων. τὰ δὲ δώδεκα, καὶ ἡτῆς. τὰ δὲ ἐξ̄, καὶ ὑπὲρ τῶν. τὸν δὲ ἑσθίνων ἢ λαμβανόμενοι τὰ εἰρημίας μεσοτήτας, ἀπλῶς καὶ σαφῶς εὐδωρὸς ἀποδείκνυσιν. σκόπει ὅτι πρῶτον ὑπὲρ τῆς ἀριθμικῆς. αὐτὰ γὰρ ὀκτὼ καὶ τοῖς ἀκροις λαβὴς ἑκατέρω ὁ ἡμισυ μέσος, καὶ σωθῆς, ὁ σωτηρέντες ἑστὶ μέσος ἐν τε τοῖς διπλασίοις καὶ τοῖς τετραπλασίοις ὁμοίως. ὑπὲρ δὲ τῆς ὑπεραντιὰς, ἐν μὲν τοῖς διπλασίοις αὐτοῖς ἀκροις ὀκτὼ, τοῦ μὲν ἐλάχιστου ὁ τρίτον, F τῶν μείζονος ὁ ἡμισυ λαβὴς, ὁ σωτηρέντες γίνεται μέσος. ἐν τῶν τετραπλασίοις ἀνάπαλιν. τοῦ μὲν ἐλάχιστου ἡμισυ δεῖ

λαβεῖν, τοῦ δὲ μείζονος, τρίτον. ὁ γὰρ σωτηρέντες οὕτως, γίνεται μέσος ἑστὶ γὰρ ἐν τετραπλασίῳ λόγῳ τὰ ε̄ ἐλάχιστος ὄρος, τὰ δὲ ἡ̄, μέγιστος ἀν' οὗ τῶν ε̄ ὁ ἡμισυ λαβὴν τὰ τετὰ, καὶ τῶν ὀκτὼ καὶ δέκα ὁ τρίτον, τὰ ε̄ σωθῆς, ἑξ̄ εἰς τὰ εἰνὰ τῶν αὐτῶν μέρη τῶν ἀκρων ὑπερέχουσαν καὶ ὑπερέχουσαν· οὕτως μὲν αἱ μεσοτήτες λαμβάνονται. δεῖ δὲ αὐτὰς ἐκεῖ

παρεντάξαι καὶ ἀναπληρῶσαι τὰ διπλασία καὶ τριπλασία
 Διπλασιασμοῦ. τῶν δὲ ἑκκειμένων ἀριθμῶν οἱ μὲν ὅσοι ὅλως
 μετὰ τὴν ἑξῆς ἐξέρχονται, οἱ δὲ ἔχοντες ἀπὸ τῶν αὐτῶν
 τῶν αὐτῶν λόγων ἀφαιρούντων, ὑποδοχὰς ποιοῦσιν ἀρ-
 χύσας τὰς εἰρημύμας μεσότησι. καὶ τῶν αὐτῶν μὲν ἐλάττω
 αἰτὶ τῶν ἐνός τὰ ἐξέρχονται, ἐπεὶ τῶν αὐτῶν ἡμισυ τε καὶ τριτον ἐ-
 χόμενος, ἀπὸ τῶν ἐξαπλασίου τοῖς ὑποτέτακτο ἐ-
 ποίησαν, ὡς ὑπογράφεται, δεχομένων τὰς μεσότητας ἀμ-
 φοτέρως καὶ τοῖς διπλασίοις Διπλασιασμοῦ. εἰρηκτός δὲ τοῦ
 Πλάτωνος, Ἡμιολίων δὲ Διπλασίων καὶ ἐπιτερίων καὶ ἐπι-
 ογδῶν ἡμιολίων, ἐκ τούτων τῶν δεσμών ἐν ταῖς ἀρῶσιν
 Διπλασίου τὰ τῶν ἐπογδῶν διπλασιασμοῦ τὰ ἐπιτερίων ἀπὸ τῶν
 σμωπεπληροῦτο, λέειπαι αὐτῶν ἐκάστου μόριον τῆς τοῦ μορίου
 τούτου Διπλασίου λειψείσης ἀριθμοῦ πρὸς ἀριθμὸν ἐ-
 χούσης τοῖς ὅροις εἶ καὶ ν καὶ σ, πρὸς γ καὶ μ καὶ σ. Δι-
 τῶν τῶν τῶν λέξι ἡμισυ καὶ τριτον πάλιν τοῖς ἀριθμοῖς ἐπιτε-
 ρίων καὶ μείζονας ποιεῖν. εἶδει μὲν γὰρ ἐφεξῆς ἐπογδῶν γίνε-
 σθαι δύο, τῆς δὲ ἐξάδος οὔτε αὐτὴν ἐπογδῶν ἐχούσης, εἴτε
 τέμνοιο, κερμαλιζομένων εἰς μόρια τῶν μονάδων. διεθεω-
 ρήτου τῆς μαθητικῆς ἐσομένης, αὐτὸ δὲ πρῶτον τὸν πολυ-
 πλάσιασμον ὑπογράφει, ὡς πρὸς ἐν ἀρμονικῆ μετὰ βο-
 λῆ τῆς διπλασιασμοῦ ὅλου σμωπεπληροῦτο τὰ τῶν αὐτῶν
 τῶν ἀριθμῶν. οἱ μὲν οὖν Εὐδώρου ἐπαχθῶν τῆς Κραίν-
 τωει, τῶν αὐτῶν ἐλάττω τὸν τριπλ. ὅς γίνεται τῶν ἐξ ἐπιτερίων
 πολλαπλασιασμοῦ. ἐπιγράφει δὲ αὐτοῖς οἱ τῶν ἐξ ἐπιτερίων ἀρ-
 θμῶν, ἐπογδῶν ἐχόν τὸν π, πρὸς τ ὀβ. τοῖς δὲ ὑπὸ τῶν Πλά-
 τῶνος λεγομένοις συμφωνότερόν ἐστιν ὑποτέτακτο ἡμισυ.
 τούτου γὰρ δὲ λείμμα τὸν τ ἐπογδῶν ἐξεί λόγον ἐν ἀριθμοῖς,
 οἷοι Πλάτωνος εἰρηκέν εἶ καὶ ν καὶ σ, πρὸς τρία καὶ μ καὶ σ.
 τῶν ἐκάστου ἐνεγκνῆτα δύο τῶν αὐτῶν ἡμιολίων. αἱ δὲ οἱ τούτου
 διπλασίου τῆς ἀρῶσιν, ἔσται δὲ λείμμα λόγον μὲν ἔχον τὸν
 αὐτῶν, ἀριθμῶν δὲ τὸν διπλασίου ὃν ἔχει τὰ φιβ. πρὸς ὑπὸ.
 γίνεται γὰρ ἐπιτερίων, τῶν μὲν ἐκάστου ἐνεγκνῆτα δύο, τὰ σιν εἶ.
 τῶν δὲ τριπλ., τὰ φιβ. καὶ ὅτι ἀλογος ἢ ἐπιτερίων ἀναγωγῆ
 τὸν ἀριθμῶν, ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς τὸν Κραίντωει τῶν ἀρῶσιν δὲ
 ὀβ. τὰ γὰρ ἐξ ἐπιτερίων, καὶ κύβου ἐστὶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν τετραγών-
 οῦ, καὶ τετράγωνος ἀπὸ τῶν αὐτῶν κύβου. ἡμιολίος δὲ ἐπιτερίων
 γ τῶν αὐτῶν ὄντα πρὸς τριπλ., καὶ τῶν αὐτῶν τετράγωνος, καὶ τῶν αὐτῶν
 τέλειον ὄντα καὶ ἡμιολίον, ἐκάστου ἐνεγκνῆτα δύο πεποίηκεν,
 ἐργῶτα καὶ αὐτῶν ἐπογδῶν, ὡς δείξομεν, πρὸς τριπλ. δὲ τὸ
 λείμμα ἐστὶ, καὶ τῆς ἡμιολίας τῶν Πλάτωνος, μάλλον κατὸ
 ἡμισυ, τῶν εἰωθῶτων ἐν ταῖς Πυθαγορικῆς σχολαῖς λέγεσθαι
 βραχέως ὑπομνησθέντες. ἐστὶ γὰρ Διπλασιασμοῦ ἐν μελωδίᾳ
 πρὸς τὸ πρὸς τριπλ. ὑπὸ δυοῖν φθόγων ἀνομοίων τῆς ἀσφ.
 τῶν δὲ Διπλασιασμοῦ ἐν ὁ καλούμενος τόνος, ὃ δὲ Διπλασιασμοῦ
 μείζον ἐστὶ τῶν Διπλασιασμοῦ τεσσάρων. τῶν οἱ μὲν ἀρμονικῆ δὲ
 τεμνομένη οἰόνται δύο Διπλασιασμοῦ ποιεῖν, ὡν ἐκάστου, ἡ-
 μιτόνον καλούσιν. οἱ δὲ Πυθαγορικῶν τῶν μὲν εἰς ἴσα το-
 μῶν ἀπείκωσαν αὐτῶν, τῶν δὲ τμημάτων αἰσῶν ὄντων
 λείμμα δὲ ἐλάττω ὀνομάζουσιν, ὅτι τῶν ἡμισυ τῶν ἀρῶσιν
 ποιεῖ. διὸ καὶ τῶν συμφωνιῶν τῶν Διπλασιασμοῦ τεσσάρων, οἱ μὲν
 δυοῖν τόνων καὶ ἡμιτόνιου ποιοῦσιν, οἱ δὲ δυοῖν καὶ λείμμα-
 τος. μῦθου δὲ δοκεῖ τῶν μὲν ἀρμονικῆς ἢ ἀσφ. τῶν
 τοῖς δὲ μαθητικῆς ἢ ἀσφ. τῶν. ἢς τοιοῦτος ὁ ὅρος ἐστὶν. ἐλήφθη Διπλασιασμοῦ τῶν ὀργάνων θεωρητῶν, ὅτι οἱ μὲν Διπλασιασμοῦ
 τῶν διπλασίου λόγον ἔχει, ὃ δὲ Διπλασιασμοῦ τῶν ἡμιολίων. ὃ δὲ Διπλασιασμοῦ τεσσάρων, τὸν ἐπιτερίων. ὃ δὲ τόνος, τὸν ἐπογδῶν.

A bat porro eas inferi supra expositis numeris, & du-
 plorum ac triplorum interualla iis expleri. Atque
 eorum numerorum quidam nullam omnino ha-
 bent intercapedinem, quidam non satis amplam.
 Igitur multiplicant eos ita, vt spacia medietatibus
 recipiendis habeant sufficiētia quas diximus. Pri-
 mum loco vnitatis minimum ponunt senarium,
 quod is semissem trietemq; habet primus: ac pro-
 inde reliquos omnes qui sequuntur, sescuplos po-
 nunt, sicut ex descriptione apposita apparet: vtraf-
 que enim medietates duplicibus interuallis reci-
 piunt. Cum autem dixisset Plato, iam cum inter-
 ualla sesquipla, sesquitercia, & sesquioctaua existi-
 tissent, ex his cōpagibus in prioribus interuallis o-
 mnia sesquitercia sesquioctauis compleuit, vnicui-
 que particulā relinquens cuius particulæ intersti-
 tium adsumtum facit rationem quæ est numeri ad
 numerū, vt termini sint CCLVI & CCXLIII. ob hæc
 ergo Platonis verba coacti sunt numeros denuò
 augere. Oportebat n. continenter deinceps post
 senarium poni duos sesquioctauos. at neq; octauā
 partem habet senarius, & si in scrupulos vnitatum
 comminuere velis rationem, perplexissima futura
 sit contemplatio. Hæc ergo ipsares multiplicandi
 adhibendum auxilium dictauit: vt tanquā in har-
 monica mutatione secundum primi numeri in-
 crementum tota augetur descriptio. Eudorus ita-
 q; Crantorem secutus, primum numerū posuit
 CCCXXCIV: qui fit VI in LXIV multiplicatis. huc eos
 induxit, quod numerus LXIV habet sesquioctauū
 LXXI, isq; rursus hunc XXCI. Iis verò quæ à Plato-
 ne dicuntur magis concinit, vt dimidium pona-
 mus. Nam si CXCII primo loco ponamus, lemma
 feu defectus post sesquioctauos erit inter numeros
 ab eo positos CCLVI & CCXLIII. si verò illius duplus
 CCCXXCIV primo loco ponatur, lemma eadem ra-
 tione quidem, sed duplum tamen numero efficie-
 tur. Alioqui vt ICXII ad CCCXXCIV, ita etiam CCLVI
 ad CXCII, proportionem seruant sesquiterciam.
 Neq; absurda est ad hunc numerum reductio: at-
 que adeò etiam Crantoris sententiæ rationem ad-
 fert. Nam LXIV cum cubus est primi quadrati, tum
 quadratus primi cubi. isq; multiplicās ternarium,
 qui inter impares, inter triangulos, inter sesquiplos
 ac perfectos est primus, CXCII gignit, numerū qui
 sesquioctauum sui respectu alium habet, vt osten-
 demus. Prius a lemma quid sit, & sententiam Pla-
 tonis magis perspicietis, si ea paucis in memoriam
 vobis redigantur, quæ in Pythagoricis scholis at-
 solent differi. In cantu interuallum vocatur, quid-
 quid cōtinetur sub duobus sonis inæquali tenore
 differentibus. Horum vnum est is qui tonus dici-
 tur, quo Quinta Quartam superat. Hunc tonum
 harmonici in partes diuidi æquales putant posse:
 quartū vtranq; semitonium appellant. Pythagorici
 desperata in æquales partes sectione, minus seg-
 mentorum eius lemma vocant, quod dimidiū to-
 ni nō impleat. Itaq; illi diatessaron duorum tono-
 rū & semitonii summa definiunt: hi totidē tonorū
 & lemmatis. Testimoniū ferre videtur harmonicis
 sensus, mathematicis demonstratio. Res ita habet.
 F Sumtum hoc est, & in instrumentis obseruatum,
 diapason dupla constare proportione, diapēte ses-
 quialtera, diatessarō sesquitercia, tonū sesquioctaua.

ἀφαιρουμένου δὲ τούτου, ἀπέστι τοῦ ὅλου διὰ τὸ ἴσημα λοιπὸν
 ὁ μέγιστος τῶν σμγ, καὶ τῶν σγ, τὰ τελοκαίδεκα. διὸ καὶ
 λείμμα τῆς τὸν ἄριθμὸν ὠνόμαζον. ἐγὼ μὲν οὖν δισημό-
 παθεῖα δηλοῦσθαι τὴν Πλάτωνος οἰμα γινώσκω ἐν τούτοις τοῖς
 ἀριθμοῖς. ἔτερεσι δὲ τοῖς διὰ τεσσάρων ὄρεσι τέμνοι, τὸ μὲν
 ὄξυ, ἐν τοῖς σπῆ, τὸν ὅ βαρυῖ, ἐν τοῖς σιγ, ἀναλόγως τοῖ-
 νω τοῖς ἐξῆς ἀφαινοῖσιν. πλὴν ὅτι ὁ λείμμα τῶν δυοῖν τῶν
 μέγιστον λαμβάνοισι. τοῦ γὰρ βαρυτέρου τόνου ὀπιτατέως
 γίνεται σμγ. τῆ δὲ ὄξυτέρου τόνου ἀεθέριος, γίνεται σγ. ἐστὶ
 γὰρ ἐπογδοῦα τὰ μὲν σμγ, τῶν σιγ. τὰ δὲ σπῆ, τῶν σγ. ὡς-
 τε τοιαῖον ἐστὶ τὸ διὰ τεσσάρων ἐκάτερον, λείπεσθε τὸ μέ-
 γιστον τῶν σμγ, καὶ τῶν σγ. ὅθεν ὅτι ἐστὶν ἡμιτόνιον, ἀλλ' ἐ-
 λαττον. τὰ μὲν γὰρ σπῆ, τῶν σγ. ὑπερέχει τοῖς λ καὶ διοί.
 τὰ δὲ σμγ τῶν σιγ. ὑπερέχει τοῖς κζ. τὰ δὲ σγ, τῶν σμγ
 ὑπερέχει τοῖς ιγ. ταῦτα δὲ ἀμφοτέρω τὸ ὑπεροχῶν ἐλάτ-
 τω ἡμίσειά ἐστι. διὸ δυοῖν τόνων καὶ λείμματος οὐ δυοῖν καὶ ἡ-
 μίσειος ἔρηται ὁ διὰ τεσσάρων. καὶ ταῦτα μὲν ἐχθ' τοιαύ-
 τῶν ἀποδείξω. ἐκείνο ὅτι οὐ πᾶν χαλεπὸν ἐκ τῶν περὶ φη-
 ρῶν σκευδαίν, πῆ δ' ἡ ποτε φήσας ὁ Πλάτων ἡμιολίους καὶ ἐ-
 πιτερίτας καὶ ἐπογδοῦς γίνεσθαι διὰ τὴν ἀσφῆς ἐν τῶν συμπληροῦ-
 σθαι τὰς ὀπιτατέως τὰς ἐπογδοῦς, ὅθεν ἐμνήσθη τὸ ἡμιολίων, C
 ἀλλὰ παρέλιπε. ὁ γὰρ ἡμιολίον, τοῦ ἐπιτερίτα τῶν ἐπογδοῦς,
 ἢ τοῦ ἐπογδοῦς τῶν ἐπιτερίτα περὶ τὸν μέγιστον, συμπληροῦ-
 σθαι. ὑποδεδεγμένων δὲ τούτων, ὁ μὲν συμπληροῦν τὰ
 διὰ τεσσάρων, καὶ παρὲν τῆσιν τὰς μεσοτήτας, εἰ καὶ μηδεὶς
 ἐπίγχαυε πεποιτικῶς περὶ τερσιν, ὅμιν ἀν' ἀδύοις ἐνεκα γυμνα-
 σίας παρήκα. νῦν ὅτι πολλοῖς καλὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐξείρασμαί-
 νου τῆσιν, μάλιστα δὲ Κράντορα καὶ Κλεάρχου καὶ Θεόδω-
 ρου τοῖς Σωλεῖσι, μικρὰ πρὸ τῆς τῆσιν διὰ φθορῆς εἰπεῖν
 ὅθεν ἀχρηστὸν ἐστίν. ὁ γὰρ Θεόδωρος, οὐχ ὡς ἐκείνοι, δύο σί-
 χους ποιῶν, ἀλλ' ὅτι μίας ὀπιτατέως ἐφεξῆς τοῖς τε διπλασίοις D
 ἐκπᾶσι καὶ τοῖς τριπλασίοις, τῶν τὸν μὲν ἰσχυρίζεται τῆ
 λεγομένη καὶ μῆκος ἰσότης τῆς οὐσίας, δύο ποιούση μοίρας, ὡς
 ἐκ μίας, οὐ τεσσάρων ἐκ δυοῖν. ἔπειτα φησὶ τὰς τῶν μεσο-
 τῆτων παρὲν τῆσιν, ἔτω λαμβάνειν περὶ τὴν κενὴν ἰσότητα. εἰ δὲ
 μὴ, τῶν κενῶν καὶ σύγχοισιν ἔσοσθαι. καὶ μετὰ τὰς εἰς τὸ τῶν
 τῶν, ὅθεν τριπλασίων ἐκ τοῦ τῶν διπλασίου τῶν συμ-
 πληρωῶν ἐκάτερον ὀφείλοντων. τοῖς δὲ πρὸ τῆ Κράντορα
 βοηθοῖσιν ἀν' ἑκάστων πρὸ τῆ ἀριθμῶν, ὅθεν πᾶσι τῶν ἐπιτερίτα,
 καὶ τεσσάρων τεσσάρων, καὶ κύβων κύβοις ἀνιπῆτος συ-
 ζηρωῶντων, τῆ τε μὴ καὶ τῆσιν αὐτῶν λήψαι, ἀλλ' ἐναλλαξὶ E
 ἀριθμῶν καὶ ὅτι καὶ τὰ αὐτὰ ἔχον ὡς μορφῶν
 καὶ εἶδος. ὁ δὲ πρὸ τῆ σῶμα τῶν γινόμενον μεριστὸν, ὡς ὑπο-
 δοχῶν καὶ ὕλῳ. ὁ δὲ μίγμα κενὸν δὲ ἀμφοῖν ἀποτελε-
 σμένον. ἢ μὲν οὖν ἀμείριστος οὐσία καὶ αἶε καὶ τὰ αὐτὰ καὶ
 ὡσαύτως ἔχουσα, μὴ μικροῦτερον, κατὰ τὸν τῶν ἐλάττω τῶν
 σμγ, νοεῖσθαι φθῆγουσα τὸν μεριστὸν. ὁ γὰρ ἀπλοῦν καὶ
 ἀπαρῆς καὶ κατὰ τὸν αὐτῆς καὶ μονοφῆδες, ἀμερές εἴρηται, καὶ
 ἀμείριστον. ἢ καὶ τῶν σμγ τῶν καὶ μεριστὸν καὶ διὰ φθορῶν
 νων ἀμφοτέρω τῶν ἰσότητα, παύει τὸ πλῆθος, καὶ κατὰ τὸν εἰς F
 μίαν δι' ὁμοιότητος ἐξίν. τὴν δὲ πρὸ τῆ σῶμα τῶν γινόμενον
 μεριστὸν εἰ μὲν πῆς ἐτέροι καλῶν ὕλῳ, ὡς καὶ ὑποδοχῶν
 ἐκείνη καὶ μεταληπτικῶν ἐκείνης φύσιν, ὁμοθυμῶν χρω-
 μῶντος, οὐ διὰ φέρει περὶ τὸν λόγον. οἱ δὲ σωματικῶν ἀ-
 ξιοῦντες ὕλῳ συμμίγνυσθαι τῆ ἀμείριστῶ, ἀναμειγνύοισι.

A His remotis, totius sesquitertia inter extremos ra-
 tionis nihil aliud superest, quam interuallū inter
 ccxliii & cclvi. nimirum xiii. ideoq; hunc nu-
 merum lemma, quasi defectum, dixerunt. Atq; e-
 go quidem his numeris sententiam Platonis eui-
 dentissimè expositā arbitror. Alii terminos confo-
 nantia assignantes, acutū numero ccxxxix, gra-
 uem numero ccxvi, reliqua eodem modo confi-
 ciūt, nisi quod lemma medio inter duos tonos lo-
 co concipiunt. Grauiore n. voce vno tono ad acu-
 tiorem contenta fiunt ccxliii. Acutiore autē ad
 vnum tonum remissa seu depressa, cclvi. porro
 ccxliii ad ccxvi rationem habet sesquioctauam,
 eādemq; cclxxxviii ad cclvi. vt vtrobiq; toni sit
 interuallum. & relinquitur id, quod interest inter
 cclvi & ccxliii, non iam semitonium, sed eo mi-
 nus aliquid. cclxxxviii enim numero xxxii am-
 plius sunt q̄ cclvi & ccxliii numero xxvii exce-
 dunt numerū ccxvi. at cclvi maior est q̄ ccxliii,
 quo xiii plus habet. Atqui vtroq; excessuum, qui
 erant xxxii, & xxvii, minor est numerus xiii. Ita-
 que diatessaron cōstare deprehensum est nō duo-
 bus tonis & semisse toni, sed duobus tonis & lem-
 mate. Atq; horum quidem hæc est demonstratio.
 Id a. ex prædictis intelligi facile potest, cur Plato,
 cum dixisset sesquialtera, sesquitercia, & sesquio-
 ctava fieri interualla, dū sesquitercii sesquioctauis
 interiectis explētur: nullam sesquialterorū fecerit
 mentionem, sed ea omiserit. nam sesquitercia pro-
 portione ad sesquioctauam addita, conficitur ses-
 quialtera. His ita demonstratis, quomodo impleā-
 tur interualla & inferātur medietates, etiam si ne-
 mo iam antè cōmonstrasset, tamen vobis exercita-
 tionem hæc reliquissim. nunc cum multi iūq; præ-
 clari viri id absoluerint, Crantor maximè, Clear-
 chus, & Theodorus Solenses: pauca de eorum dif-
 fidio dicere nō abs re fuerit. Theodorus enim nō,
 vt illi, duas series instituens, sed in vna linea deinceps
 duplos triplosq; exponēs, primū nititur na-
 turæ illa quam vocant fissura, duas faciente ex vna,
 nō quatuor ex duabus partes. Deinde, inquit, me-
 dietatum insertiones ita conuenit spacium nanci-
 fci: aliās perturbatum confusumq; rem iri, ac tra-
 iectiones existuras in primum statim triplum ex
 primo duplo qui impleant vtrunq; * Crantorem
 tuentur collocationes numerorum, planos planis,
 quadrata quadratis, cubos cubis aduersos collo-
 cantes atq; coniugantes: vtq; non ordine suman-
 tur, sed alternis pares & plani * * *
 semper eodem modo habens, vt forma & species.
 alterum quod circa corpora diuiduum, tanquam
 receptaculum & materiam. mixturam autem ex
 omnibus communem confectam. Substantiam
 proinde quæ diuidi non potest, & semper eodem
 modo se habet, non intelligendum est paruitate
 (quod fit minimis corporibus) diuisionem subter-
 fugere. Simplicitas enim eius, affectionum va-
 cuitas, puritas, & formæ vnitas, indiuidua dicitur
 & impartilis: quibus illa etiam composita, diui-
 dua, & varia quodammodo attingens, multitudi-
 nem eorum tollit, habitumq; vnum quendam iis
 ob similitudinem infert. Quæ verò circa corpora
 versans diuisionem admittit, eam si quis materiā
 nominare velit, vt naturā priori subiectam, eiusq;
 participem: is vocis ambiguae vsu, nihil interim
 nostræ disputationi officiet. Qui verò materiam
 corpoream misceri cum indiuidua volunt, errant,

Primum in eo, quod nullo corporeæ materiæ nomine hæc vritur Plato: quam aliàs receptaculum, omnium rerum capacem & nutricem solet dicere, nõ circa corpora diuiduam, sed ipsam corpus quod in singularia diuidatur. Deinde, quid intererit inter mundi & animæ procreationem, si vtrunq; ex materia & intelligibilibus est constitutum? Ipse quidẽ Plato quasi abominans animæ ex corpore ortum, ait intus in ipsa corporeum fuisse à Deo collocatũ, forisq; ab illa occultatum. cumq; totam animam ratione absoluisset, deinde argumentum de materia proponit, qua ante, cum animam crearet, nihil opus habuerat, vtpote sine materia natam. Similia horũ in Posidonium dici possunt. Nam is quoq; nõ longe à materia animã remouit: sed Platonis verba sic accipiens, substantiam terminorum seu extremitatum circa corpora esse diuiduam, eamque cum intelligibili miscens, animam pronuntiauit esse ideã eius quod vsquequaque dimensiones habet, ratione numeri constitutam, qui harmoniam contineat. Nam Mathematica in medio primorum intelligibilium & sensilium esse collocata: & cum anima perpetuitatem intelligibilium, ac sensilium facultatem ad percipiendas affectiones habeat in se: par esse, vt eius natura in medio sit. Nimirum & hunc latuit, Deum corporum extremitatibus postmodo demum, iam anima absoluta vsu ad conformandam materiam, cum dissipatione obnoxiam & vinculis carentem molem definiret ac includeret superficiebus, quæ è triangulis erant concinnatæ. Absurdus etiam hoc, quod animam ideam facit, cum idea sit immobilis, mobilis admodum anima. & illa cum sensili nihil habeat commercij: hæc in corpora inclusa sit, ad hæc Deus ideam vt exemplar fuerit imitatus, animam vt opus opifex confecerit. Quod autem Plato animam non ponat numerum esse, sed ordinatam ratione numeri, iam ante dictũ est. Adversus vtroq; illud commune est argumentum, quod neque extremitatibus neque numeris vllum inest vestigium illius facultatis, qua res sensiles anima iudicat suapte natura. Mentem quidem ei, & mente sola cernendarũ rerum notiones communicatio principij intelligentia sola percipiendi inferuit. opiniones autem, & persuasiones, imaginationes, & affectiones à qualitatibus corpori in hærentibus profectas, ne cogitari quidem potest ex vnitatibus, lineis, aut superficiebus simpliciter esse innatas. Et vero non modò mortalium animæ vim cognoscendi per sensus habent. sed ipsam quoque mundi animam ait ipsam in se reuolutam, vbi aliquid attingit substantia præditum dissipabili, aut etiam indiuidua, hoc ipsam per se ipsam totam sese commouendo narrare, quatenus idem sit isthuc, quatenus diuersum, & cuius respectu maxime, quã, & quomodo sit affectũ substantiæ aut motus ratione. In his cum decem prædicamentorũ aliqua posuisset notatione: magis adhuc idẽ declarat in his quæ sequuntur. Ratio, inquit, vera vbi de sensili concepta est, & circulus Diuersi recta proficiscens in totã animam de eo nuncium affert: opiniones nascuntur & persuasiones veræ atq; constantes. Cum autem in iis vertitur, quæ intelligentiæ sunt, & Eiusdem circulus valde agilis ista significauerit, necessario scientia absoluitur. Hæc autem duo in qua re ingenerantur, si quis eam aliud quicquam dixerit quã animam, quidvis potius quam verum dixerit. Vnde autem hic sensilia apprehendendi & opinandi motus diuersus ab intelligente illa,

A πρῶτον μὲν ὅτι τῆς ἐκείνης οἰομένης ὁσθέντι νῦν ὁ Πλάτων κἀ-
 χρη). δὲ ἀμύδιον γὰρ εἶωθε καὶ πρὸ δεχῆ καὶ ἡδυνῶν ἀεὶ καλῶν
 ἐκείνῳ, οὐδ' ἐπὶ τὰ σώματα μερῶν, μάλλον ὅσον ἄμα μερι-
 ζόμενον εἰς τὸ καθ' ἕκαστον. ἔπειτα ἡ δὲ εἰσὶ τῆς κῆσμου γῆ-
 σεως ἢ τῆς ψυχῆς, εἴπερ ἀμφοτέρους ἐκ τε τῆς ὕλης καὶ τῆς νοητικῆς
 γένηται ἡ σύστασις; αὐτὸς γὰρ μὲν ὁ Πλάτων, ὡς περὶ ἀποτέ-
 λματος τῆς ψυχῆς τῆς ἐκ σώματος γένεσιν, ἐν τῷ αὐτῆς φησὶν ὑπὸ
 τῆς θεοῦ τελευτῆς τὸ σωματικόν, εἴτα ἔξωθεν ἕκαστης πε-
 ρικλυφθῆναι. καὶ ὅπως ἀπεργασάμενος ὁ λόγος τῆς ψυχῆς,
 ὑπερὸν ἔπεισά τῆς αἰετῆς ὕλης ἕποθῆσιν, μηδὲν αὐτῆς ὑπό-
B τερον, ὅτε τῆς ψυχῆς ἐγγύα, δεηθείς, ὡς χωρὶς ὕλης γῆμορδῆν.
 ὁμοίᾳ ὅ τούτοις ἐστὶν ἀντιπεῖν καὶ τοῖς αἰετῆς Προσιδώνιον. οὐ γὰρ
 μακρὸν τῆς ὕλης ἀπέστησαν, ἀλλὰ δὲ ἀμύδιον, τῆς περὶ αὐτῶν
 οὐσίαν αἰετῆς τὰ σώματα λέγεσθαι μερῶν, καὶ αὐτὰ ὡς νοητὰ
 μίξαντες, ἀπεφῆναντο τῆς ψυχῆς ἰδέαν εἶναι τὴν πρῶτην ἀφασα-
 τοῦ καὶ ἀριθμῶν στωεσῶσαν, ἀρμονίαν αἰετῆς ἔχοντα. τὰ τε γὰρ
 μαθηματικὰ τῆς ἀσθενῆς νοητικῆς μεταξὺ καὶ τῆς ἀσθενῆς τετα-
 ρῆται, τῆς ψυχῆς τῆς νοητικῆς ὁ αἰετῆς, καὶ τῆς ἀσθενῆς τῆς παθη-
 τικῆς ἐχούσης ἀσθενῆς ἐν μέσῳ τῆς οὐσίαν ἕκαστης ἀρχῆς. ἔλαθε
 γὰρ καὶ τῶν ὁ θεὸς τοῖς τῆς ζωῆς πέρασιν ὑπερὸν ἀπειργα-
C σμένης ἢ τῆς ψυχῆς χρωδῆμος, ἐπὶ τῆς ὕλης ἀφασα-
 φωσιν, τὸ σκεδαστὸν αὐτῆς καὶ ἀσυνδέτον ὀρίζων, καὶ αἰετῆς
 λαμβάνων τῆς ἐκ τῆς τριγώνων στωαρμοτομορδῶν ἐπιφα-
 νείας, ἀποπώτερον ὅ τῆς ψυχῆς ἰδέαν ποιῆν. ἢ μὲν γὰρ, ἀκί-
 νητος, ἢ ὁ, ἀκίνητος, καὶ ἢ μὲν, ἀμύδιος ἀσθενῆς τῆς ἀσθενῆς, ἢ ὁ,
 τῆς ζωῆς στωεργμένη. ἀσθενῆς ὅ τούτοις ὁ θεὸς, τῆς μὲν
 ἰδέας ὡς ἀσθενῆς γένηται μιμητῆς τῆς ψυχῆς ὡς
 ἀσθενῆς ἀποτελέσματος, δημιουργῆς. ὅτι ὁ ὁσθέντι ὁ
 Πλάτων τῶν οὐσίαν ἕκαστης ψυχῆς, ἀλλὰ τῆς ἀσθενῆς
 ἕκαστης ἀσθενῆς, ἀσθενῆς ὅ ἀμφοτέρους τῆς αἰετῆς καὶ
D νόν ἐστὶ, ὅ μήτε τοῖς πέρασιν μήτε τοῖς ἀριθμοῖς μηδὲν ἴχνος
 ἐνυπάρχον ἐκείνης τῆς διωάμεως ἢ τῆς ἀσθενῆς ἢ ψυχῆς πέ-
 φυκε κρῖναι. νῦν μὲν γὰρ αὐτῆ καὶ νοητὸν ἢ τῆς νοητικῆς μέγεθός
 ἀσθενῆς ἔπεποιθε, δὲ ἀσθενῆς ὅ καὶ πῆσαι, τὸ φανταστικὸν καὶ τὸ
 παθητικὸν ἕκαστης αἰετῆς τῆς ζωῆς ποιητικῶν, ὁ ὁσθέντι αἰετῆς
 ἐκ μονάδων, ὁσθέντι γραμμῶν, ὁσθέντι ἐπιφανῶν, ἀπλῶς νοη-
 σιεν ἐγγύορδῆν. καὶ μὲν οὐ μόνον αἰετῆς τῆς ψυχῆς γῆ-
 στικῶν τῆς ἀσθενῆς διωάμεν ἐχούσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς κῆ-
 σμου φησὶν, ἀνακυκλουμένῳ αὐτῶν ἀσθενῆς ἑαυτῶν, ὅτῳ οὐ-
 σίαν σκεδαστὴν ἔχοντός ἕνος ἐφάπληται, καὶ ὅτῳ ἀμεί-
E σον λέγει κινουμένῳ ἀσθενῆς πάσης ἑαυτῆς, ὅτῳ τῆς αἰετῆς αἰετῆς
 τῆς, καὶ ὅτῳ αἰετῆς, ἀσθενῆς ὅ, ἢ τε μάλα, καὶ ὅτῳ καὶ
 ὅτῳ Συμβάνη καταγινόμενα ἀσθενῆς ἕκαστον εἶναι καὶ πάσῃ.
 ἐν τούτοις ἀμα καὶ τῆς δέκα κατηρητικῶν ποιούμενος ἕκασ-
 τῶν ἐπιμῶν τῆς ἐφεθῆς ἀφασθενῆς. Λόγος γὰρ (φη-
 σὶν) ἀσθενῆς, ὅτῳ μὲν αἰετῆς τῆς ἀσθενῆς γίνηται, καὶ ὁ τῆς
 ἀσθενῆς κύκλος ὁρδῶν εἰς πᾶσαν αὐτῆς τῶν ψυχῆς ἀφασ-
 γῆσῃ, δὲ ἀσθενῆς καὶ πῆσαι γίνονται βέβαιοι καὶ ἀσθενῆς ὅτῳ
 ὅ αὐτῆς τῆς ἀσθενῆς ἢ, καὶ ὁ τῆς αἰετῆς κύκλος ἀσθενῆς
 ὡν αὐτὰ μὲν ὡς, ἐπισημῆς ἀσθενῆς ἀσθενῆς ἀσθενῆς. τού-
F τῳ ὅ ἐν ὅ τῆς ὄντων ἐγγύορδῆν, ἐδύ ποτε ἕς αὐτὸ δῆλο
 πλῶν ψυχῆς ἀσθενῆς, πᾶν μᾶλλον ἢ ὁ ἀσθενῆς ἐρεῖ.
 πόθεν οὖν ἔσθῃ ἢ ψυχῆς πλῶν ἀσθενῆς τῆς ἀσθενῆς καὶ
 δὲ ἀσθενῆς αἰετῆς κίνησιν ἔτερον τῆς νοητικῆς ἐκείνης,

κὲ τελευτῶσιν εἰς ὀπίσθημι, ἔργον εἰπεῖν, μὴ θεοὺς βε-
 βῶσιν, ὅτι οὐκ ἀπλῶς ψυχῶν, ἀλλὰ κόσμου ψυχῶν
 σωζήσιν ἕξ ὑποκειμένων τῆς τε κρείττονος οὐσίας κὲ ἀμε-
 εῖσου κὲ χείρονος, ὡς περὶ τὰ σώματα μερισθὴν κέκληκεν, οὐχ
 ἕτερον οὐσαν ἢ τὸ δόξαστικὸν κὲ φανταστικὸν κὲ Συμπαθεῖ ὡς
 ἀσθητικὴ κίνησις, οὐ γὰρ ἀσθητικὸν, ἀλλ' ὑφεσῶσαν αἰδέσθην ὡς περὶ ἢ
 ἕτερον. ὃ γὰρ νοερόν ἢ φύσις ἔχουσα, καὶ τὸ δόξαστικὸν εἶχεν, ἀλλ'
 ἐκείνο μὲν, ἀκίνητον, ἀπαθές, καὶ περὶ τὸ αἰετὸν οὐσαν ἰδρυμέ-
 νον τῷ τῷ, μερισθὴν κὲ πλῆρη τὸν, ἀτε δὲ ἢ φερεμύνης κὲ σκεδμ-
 νυμένης ἐφαπτόμενον ὕλης. ἔτε γὰρ τὸ ἀσθητικὸν εἰλήχθη ἄξιος,
 ἀλλ' ὡς ἀμορφον κὲ ἀόριστον. ἢ τε περὶ τῷ τεταγμένη δύ-
 ναμις, οὔτε δόξας ἐναρμόθεις, οὔτε κινήσεις ἀπάσας ἔχουσα
 τεταγμένας, ἀλλὰ τὰς πολλὰς ἐνυπνιώδεις καὶ τῶν φόρεως
 κὲ φεραπύσας φεραπύσας, ὅσα μὴ κτ' ἴχην ὡς βελτίονι
 περὶ ἐπιπέδον. ἐν μέσῳ γὰρ ὡς ἀμορφῶν, κὲ περὶ ἀμφοτέρω
 Συμπαθεῖ κὲ Συγγενῇ φύσιν εἶχε, ὡς μὲν ἀσθητικὸν τὸ ὕλης ἀτε-
 χολογῆν, ὡς κριτικὸν, τὸ νοητικόν. οὕτω δὲ πῶς κὲ αὐτὸς Διφρα-
 φῆ τοῖς ὀνόμασιν, Οὗτος γὰρ (φῆσι) τῶν τῆς ἐμῆς ψυχῆς φουλο-
 γοῦσιν ἐν κεφαλῇ δεδωδω λόγος, ὅτι τε κὲ χεῖρον κὲ χεῖρον
 εἶναι τεία τεία κὲ περὶ οὐρανὸν γνέσθαι, χεῖρον τε γὰρ καλῆ
 ὕλιν, ὡς περὶ ἔδραν, ἐστὶν ὅτι καὶ ὑποδοχίμῳ. ὅτι, ὃ νοητικόν
 γνέσθην τῷ κόσμου μήπω γεγενῆσιν, ὅθεν μίαν δὴ ψυχὴν ἢ πῶς
 ἐν μετὰ βολαῖς καὶ κινήσειν οὐσίαν, τῷ τυποῦντος καὶ τῷ
 τυπουμένου μεταξὺ τεταγμένον, ἔφασκεν ἰδούσαν ἐν ταῦτα τὰς
 ἐκείνην εἰκόνας. Διφρατε δὲ τῶν μερισθῶν φεραπύσας, κὲ
 ὅτι περὶ ἀσθητικὸν τὸ ἀσθανόμενον, καὶ ὡς φανταστικὸν τὸ φαν-
 ταστικὸν ἀνάγκη σιωδένεμεσθαι καὶ Συμπαθεῖ κινεῖν. ἢ γὰρ
 ἀσθητικὴ κίνησις, ἰδία ψυχῆς οὐσα, κινεῖται περὶ τὸ ἀσθη-
 τικὸν ἐκτός· ὃ γὰρ οὐδὲ, αὐτὸς μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ μόνιμος ὡς καὶ ἀ-
 κίνητος, ἐξ ἐνόμοτος τῆ ψυχῆς καὶ κρητήσας εἰς ἑαυτὸν, ὅτι
 φρέφῃ, καὶ συμπεραίνῃ πῶς ἐγκύκλιον φεραπύσας περὶ τὸ μόνον
 αἰετὸν μέγιστα ψάουσαν τῷ οἴκῳ. Διφρα καὶ δυσανάκρητος ἢ
 κρινωρία γέγενεν αὐτῷ, ὡς ἀμερισθῶν μερισθὴν καὶ ὡς μη-
 δαμὴ κινήσῃ τὸ πῶς φεραπύσας κινεῖται, καὶ καταβίαζο-
 μὲν ἢ τῶν εἰς ταῦτα σιωδένεμεσθαι. ὡς τὸ τῶν εἰς ταῦτα οὐ κί-
 νησις, ὡς περὶ τῶν εἰς ταῦτα σιωδένεμεσθαι, ἀλλ' ἔρχη Διφρα φεραπύσας
 ἀνομοιότητος. ἐκάτερον γὰρ ἀπὸ τῆς ἕτερας ἀρχῆς κἀτει-
 σιν, ὃ μὲν ταῦτον, ἀπὸ τῆς ἐνός, ὃ τῶν εἰς ταῦτα, ἀπὸ τῆς δυά-
 δος καὶ μέμικται περὶ τὸν ἐν ταῦτα περὶ πῶς ψυχῶν, ἀρι-
 θμοῖς καὶ λόγῳ σιωδένεμεσθαι, καὶ μεσότησιν ἐναρμονίῳ, καὶ
 ποιεῖ τῶν εἰς ταῦτα ἐφ' ἐνόμοτος ὡς ταῦτα Διφρα φεραπύσας, ὃ τῷ
 ταῦτον ἐν ὡς ἕτερον τῶν εἰς ταῦτα, ὡς δὴ λὸν ὅτι ἐν ταῦτα φεραπύσας τῆς
 ψυχῆς διωάμεσιν. εἰσὶ τῶν αὐτῶν, ὃ κριτικὸν καὶ τὸ κινήσῃ. ἢ
 μὲν οὕτω κινήσις ἀπὸς ὅτι δεικνύται περὶ τὸ οὐρανὸν, ἐν τῷ
 τῷ ταυτότητι πῶς ἕτερον τῶν εἰς ταῦτα φεραπύσας τῶν ἀπλανῶν.
 ἐν τῷ τῷ ἕτερον τῶν εἰς ταῦτα τῶν εἰς ταῦτα τῶν ἀπλανῶν.
 ὅτι κρητέ γὰρ ἐν ἐκείνοισι τῶν ταῦτον ἐν τῷ τοῖς περὶ γῶν, ἰου-
 ναντίον. ἢ δὲ κρίσις ἀρχῆς μὲν ἔχῃ δύο, τὸν τε νοῦν ἀπὸ
 ταῦτα περὶ τὰ καθόλου, καὶ τῶν ἀσθητικῶν ἀπὸ τῆς ἕτερου
 περὶ τὰ καθ' ἕκαστα. μέμικται δὲ λόγῳ ἕξ ἀμορφῶν, νοη-
 σιν ἐν τοῖς νοητοῖς, καὶ δόξα γινόμενος ἐν τοῖς ἀσθητοῖς ὁρ-
 γάμοις τε ταῦτα μετὰ τῶν φανταστικῶν τε καὶ μὴ μετὰ χεῖρον, ὡς
 ὡς τῶν μὲν ἐν τῶν ταῦτων, ὃ ἕτερον, τὰ ὅτι ἐν τῶν ἕτερον, ποιεῖ
 τῶν ταῦτον ἐστὶ γὰρ ἢ μὲν νόσις, τῶν νοῦν κίνησις περὶ τὸ
 μόνον. ἢ δὲ δόξα, μὴ τῶν ἀσθανόμενον περὶ τὸ κινουμένου.

A & in scientiam desinente animæ motione obtige-
 rit, dici non potest: nisi hoc firmiter constituamus,
 nunc Platonem non uniuersam animam, sed mundi
 animam componere è subiectis, nimirum è natura
 præstantiore & indiuidua, atque è deteriore, quam
 ipsam circa corpora diuiduam appellauit, nõ diuer-
 sam à motione opiniosa, imaginatrice & quam sen-
 filia afficiant: & quæ non sit nata, sed perpetuo sub-
 stiterit, vt etiam altera. Natura enim quæ intelligen-
 di habuit vim, habuit etiam opinandi. Verum illa
 quidem motui non obnoxia, non affectioni, innixa
 fuit rebus semper eodem modo manentibus. hæc
 B autem diuidua & vaga fuit, vt quæ in motu versan-
 tem, dissipabilemqu; incidisset in materiam. nam ne-
 que sensili naturæ obtigerat ordo, sed informis erat
 atq; indefinita: & facultas ei addicta nequ; opiniones
 probe distinctas, nequ; motiones omnes ordinatas
 percipiebat: sed plerasqu; somniorum similes, teme-
 rarias, & quæ tumultum corporeæ facultati adfer-
 rent, nisi fortuitò in idem cum ratione incidissent.
 erat enim in medio amborum, naturamqu; habebat
 cum vtriusqu; cognatam atque consentientem, vi sen-
 tiendi materiam apprehendens, iudicio vim intel-
 ligentem. Atq; hoc ipse pænè disertis verbis decla-
 rat. Mea, inquit, hæc est, vt verbo dicam, senten-
 tia, fuisse ante originem cœli tria hæc seorsim, Ens,
 C Spacium, Ortum seu procreationem. Spacij enim
 vocabulo adficit materiam, vt & sedis, atq; alias re-
 ceptaculi. Ens autem vocat, id quod sola mente per-
 cipitur, seu intelligibile. Ortum mundi nondum
 nati substantiã, nulla sitam alia in re, quam in muta-
 tionibus & motibus, inter informans atq; informa-
 tum medio loco ordinatam, atq; effigies eorũ quæ
 ibi sunt huc transmittentem. Ergo cum ob hæc ani-
 mam hanc diuiduam dicit, tum quod sensili senti-
 ens, & imaginabili imaginans vis necesse est comi-
 tetur, eiq; adhæreat. Nam vis sentiendi animæ pro-
 pria, mouetur secundũ id quod foris sentitur. Mens
 ipsa per se stabilis erat, & motus expers: insita animæ,
 in eamqu; nacta imperium, in seipsam convertitur,
 D circularemqu; conficit motũ, ea quæ ita sunt vt sem-
 per sui maneat similia potissimum attingens. Itaq;
 etiam temperatu difficilis fuit eorum communio,
 quæ indiuiduo diuiduum, nusquam mobili vsque-
 quaq; mobile misceret, ac Diuersa in Idem congre-
 di cogeret. Non erat enim ipse Motus Diuersum,
 (vt ne Idem quidem erat quies) sed initium discrimi-
 nis & inæqualitatis. Vtrunqu; enim ab altero prin-
 cipiorum oritur: Idem ab vnitæte, Diuersum à bina-
 E rio. Atq; hæc primum in anima fuerunt commixta,
 numeris, & proportionibus colligata, & medietati-
 bus harmonicis. Efficitqu; Diuersum Eidem inser-
 tum differentiam, Idem in Diuerso ordinem: quod
 manifestum est in primis animæ facultatibus, iudi-
 candi scilicet & mouendi. Motus statim in cœlo de-
 monstrat Diuersitatem in Identitate, revolutione
 inerrantium stellarum: & in diuersitate identitatẽ
 ordine earundem. In his. n. prævalet Idem. Cõtra in
 ijs quæ pone terram sunt. Motus autẽ principia ha-
 bet duo. mentẽ ab Eodem ad Vniuersalia, & sensum
 à Diuerso ad singularia. Ratio ex vtrisque mixta est,
 F quæ fit intelligentia in intellectu subiectis, opinio
 in sensilibus: vtiturque instrumentis interim & vi-
 sis ac memoriis, quorũ alia in Eodẽ Diuersum, alia
 Idem in Diuerso efficiunt. Est. n. intelligentia motio
 facultatis intelligentis circa id quod pmanet: opinio
 autẽ permãsiõ eius quæ sentitur circa id quæ in motu est.

Vifum autē (hoc phantafīā dico) complexū opinio-
 nis cum fenfu, conftituit in memoria Idē. Diuerfum
 vero id rurfus mouet in difcrimine præteriti ac præ-
 fentis, fimul diuerfitatē & identitatē attingens. Cæ-
 terū oportet eam contemperatōnē qua corpus mū-
 di cōflatū eft, adfciscere ad exemplū proportionis,
 fecundū quā fuit anima cōcinnata. Ibi. n. erat purus
 ignis, & terra, quæ inter fe contemperari difficulter
 poffent fuapte natura, imo mixturā omnino & cō-
 pofitionē refugerent, itaq; inter ea medio loco po-
 nēs aerē igni, aquam terræ propiorem, ifthec primū
 commifcuit, deinde horū opera etiā illa cum his &
 inter fe cōtemperauit concinnauitq; Deus. Ita hæc
 etiā. Idem & Diuerfum, facultates contrarias & ex-
 tremitates inuicem aduerfantēs cōduxit, non ipfas
 per fe: fed duas alias fubftātiās, indiuiduā iuxta Idē,
 diuiduā iuxta Diuerfum cōftituens, fuo ordine de-
 uinxit: tum illis mixtis has contemperans, ita totam
 animæ formam contexit, quantum fieri potuit ex
 differentibus fimilem, ex multis vnam fabricatus.
 Sunt qui dicant à Platone non recte pronunciatum
 Diuerfū naturam mixtu difficilem effe. cum ea non
 modò non refpuat, fed etiam amet mutationem:
 Eiusdem potius naturam, ftabilem & à mutatione
 abhorrentem, non facile admiffiffe mixtionem, fed
 averfatam fuiffe ac fugiffē, vt fimplex, fincera, & al-
 terationis vacua permaneret. Hæc qui vitio dant
 Platoni, ignorant Idem eorum quæ femper funt
 eiusdem modi effe ideam, Diuerfum eorum quæ
 aliàs aliter afficiuntur, atque huius effe partes qua-
 cunque tangat, ea diuidere & alterare ac multa redi-
 gere: illius contrahere & compingere, vt multa ob
 fimilitudinem vnam nancifcantur formam atq; fa-
 cultatem. Atq; hæc funt vires animæ Vniuerfi. Quæ
 vbi intrauerunt in mortalia & affectionum capacia
 corporum inftrumenta, ibi vis binariæ & indefini-
 tæ partis magis feffe exerit, forma fimplicis & vnita-
 ti affinis facultatis obfcurius fubeunte. Neque ta-
 men facile affectum hominis profus à ratione fe-
 paratum deprehenderis, neque motum intellectus,
 cui nihil cupiditatis, ftudij, gaudij, aut moleftiæ ad-
 fit. Itaque philofophorum alij ipfos animi fubitos
 affectus, rationes vocant: quod omnis eōcupifcen-
 tia, dolor, ira, funt iudicia quædam. alij virtutes pro-
 nunciant ab ijs pendere affectionibus: nam & for-
 titudini rem aduerfus metum, & temperantiæ ad-
 uerfus libidinem: & iufticiæ aduerfus lucri appeti-
 tionem effe. Iam cum anima & contemplandi vim
 habeat, & agendi: confideret autem cum vniuerfa-
 lia tū fingulas res, de quibus has fenfire, illa intelli-
 gere dicitur: cōmunis ratio femper circa Idem Di-
 uerfo, circa Diuerfum Eidem occurrens: conatur
 quidem definiendo ac diuidendo feparare vnum à
 multis, indiuiduum à diuiduo: non potest autē fin-
 cere in altervtro eorū effe, ideo quod principia vi-
 cifsim inter fe complicata funt atq; commixta. Atq;
 iccirco receptaculū fubftantiæ ex indiuidua & diui-
 dua deus Eodē & Diuerfo cōftituit, vt in differentia
 effet ordo. Hoc enim erat nafci. Nam abfq; his Idem
 non habuiffet differentiam, ac proinde neq; motū,
 neq; procreationem: Diuerfum autē ordine caruiffet,
 ac porro & ortu & conftitutione. Quippe fi Eidē
 accidiffet, vt diuerfum à Diuerfo effet, & Diuerfo,
 vt idem fecum: nihil tamen hæc participatio ge-
 nitabile effeciffet. fed tertio opus erat, quod tanquā
 materia trumq; in fe reciperet, ab eoq; afficeretur.

Φαντασίαν δ', συμπλοκίω δόξης πρὸς αἰσθησιν οὐσαν, ἴση-
 σιν ἐν μνήμῃ τὸ αὐτὸν. τὸ δ' ἴσάτερον κινήσιν πάλιν ἐν διαφορῇ
 τὸ πρὸς αὐτὸν καὶ ἴσῃ, ἐτερότητος ἀμα καὶ ταυτότητος ἐφαπτόμε-
 νον. δὲ δ' ἴσῃ τὸ πρὸς τὸ σώμα ἔχουσι γυροδρόμιον συνάξιν, εἰσέ-
 να λαβόντες ἀναλογίας ἐν ἡδιηρότατο ψυχῷ. ἐκ δὲ μὲν γὰρ
 ἡ ἀκραιὸν πύρ, καὶ ἡ γῆ, χαλεπῶν πρὸς ἀήληθα καὶ ἀδύνα-
 φύσιν ἔχοντα, μάλλον δ' ὅλως ἀκραιὸν καὶ ἀσύστατον. ὅθεν ἐν
 μέσῳ γένηται αὐτῶν, τὸ μὲν ἀέρα πρὸς τὸ πῦρ, τὸ δ' ὕδωρ
 πρὸς τῆς γῆς, ταῦτα πρὸς τὸν ἀλλήλοισι ἐκέρχασεν, εἶτα δὲ
 ταῦτα ἐκείνα πρὸς ταῦτα καὶ πρὸς ἀήληθα συνέμιξε καὶ
 συνήρμοσεν. εἰ ταῦτα δ' πάλιν τὸ αὐτὸν καὶ τὸ ἴσάτερον ἐναντίας
 διδάμειν καὶ ἀκρότητας ἀντιπάλους συνήγαγν, οὐδὲ αὐτῶν,
 ἀλλὰ οὐσίας ἐτέρας μετὰ τῶν, τὸ μὲν ἀμείρισον πρὸς τὸ αὐτῶν,
 πρὸς τὸ ἴσάτερον τὸ μείρισον, ἐστὶν ἡ πρὸς ἀήληθους ἐκείτεραν
 ἐκείτερα ἄξιας εἶτα μίξιν ἐκείνης ἐπέχευον ἡμῶν, ὅπως
 τὸ πῦρ συνύφηνε ἐν τῇ ψυχῆς εἶδος, ὡς ἡ ἀύσων, ἐκ ἀεφύρων
 ἔμοιον, ἐκ τε πολλῶν ἐν ἀπειρασμένον. οὐκ ἐν δὲ ἄνευ εἰρήσῃ
 λέγεισιν διζήμετον ἡ τὸ Πλάτωνος τὸ ἴσάτερον φύσιν, οὐκ
 ἀδεκτον οὐσαν ἀλλὰ καὶ φίλιον μεταβολῆς μάλλον δ' τῶν τῶν
 αὐτῶν, μόνιμον καὶ διζμετάβλητον οὐσαν, οὐ βραδίως πρὸς αἰ-
 σθησιν, ἀλλὰ ἀπώθεισται καὶ φύσιν, ὅπως ἀπλήθιν ἀγα-
 μείνη καὶ εἰλικρινῆ καὶ ἀναλλοίωτος. οἱ δ' αὖτῶν ἐκεί-
 λοντες, ἀγνοοῦσιν ὅτι τὸ μὲν αὐτὸν, ἰδέα τῆς ὡσαύτως ἐ-
 χόντων ἐστὶ, τὸ δ' ἴσάτερον, τῆς ἀεφύρας. καὶ τούτου μὲν ἔρ-
 γον, ὡν αἰ ἀψήται διεσάναι καὶ ἀλλοιοῦν, καὶ πολλὰ ποιεῖν
 ἐκείνου δ', συνάξιν καὶ συνωσιάναι δι' ὁμοιότητος ἐκεῖ πολ-
 λὰν μίξιν ἀναλαμβανόντων μορφῶν καὶ δυνάμιν. αὐτὰ
 μὲν οὖν διδάμειν τὸ πῦρ πρὸς εἰσὶ ψυχῆς, εἰς τὸ διηται καὶ
 πάθη τῶν παρεισιοῦσται ὄργανα φθαρτῶν καὶ αὐτὰ φθάρτων,
 ἐν ταῦτοις τὸ τῆς δυαδικῆς καὶ ἀορίστου μερίδος ἐπιφάνεται
 μάλλον εἶδος τὸ ἀπλήθιν καὶ μοναδικῆς ἀμυδρότερον ὑ-
 ποδέδουκεν. οὐ μὲν βραδίως αἴτις οὐτε πάθος ἀμυδρότου πῦρ
 πάπασιν ἀπηλλαγμένον λογιμοῦ κατδροῦσειεν, οὐτε ἀγα-
 νοίας κίνησιν, ἢ μὴτὲν ἐπιθυμίας ἢ φιλοτιμίας ἢ τῶν χαίρων-
 τος ἢ λυποδρόμου πρὸς εἶσι. δὲ τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν τὰ πά-
 θη λόγους ποιοῦσιν, ὡς πᾶσαν ἐπιθυμίαν καὶ λύπην καὶ ὄρ-
 γῶν κρίσεις οὐσας, οἱ δ' αὖτῶν ἀποφάνοισιν παθητι-
 κας. καὶ γὰρ ἀνδρείαν τὸ φοβούμην, καὶ φροσυνῶν τὸ
 ἡδούμην, καὶ δικαιοσύνην τὸ κερδαλέον εἶσι. καὶ μὲν θεω-
 ρητικῆς γε τῆς ψυχῆς οὐσης ἀμα καὶ πρᾶκτικῆς, καὶ θεω-
 ρούσης τὸ καὶ ὅλου καὶ τῶν καὶ ἐκείνα, καὶ νῆν μὲν ἐκεί-
 να, ταῦτα δ' ἀσάνασται δοκρούσης, ὁ κοινὸς λόγος αἰετῶν
 τε αὐτὸν ἐντυχάνων τῶν πατέρων, καὶ ταῦτα πρὸς ἴσάτε-
 ρον, ἐπιχρεῖ μὲν ὄρεσι καὶ διαρέσει χρεῖσιν τὸ ἐν καὶ τῶν
 πολλὰ, καὶ τὸ ἀμερῆ καὶ μερῶν οὐ διδάται τὸ καθαρῶς
 ἐν ὁσδετέρω γνέσται, ἀλλὰ τὸ τῶν ἀεφύρας ἀναμάξιν ἐμπε-
 πλήσται καὶ κατὰ μίξιν δι' ἀλλήλων. καὶ ἀλλὰ τῶν τῆς
 οὐσίας τῶν ἐκ τῆς ἀμείριστου καὶ τῆς μερίσης ὁ τοῦ ἡσοδο-
 γῶν δ' αὐτῶν καὶ ὁ ἐτέρω συνέσπεν ἵνα ἐν ἀεφύρας τῶν
 εἰς γῆται. τῶν γὰρ ἡ γνέσται ἐπεὶ χρεῖς ταῦτων, τὸ μὲν
 αὐτὸν οὐκ εἶχε ἀεφύρας, ὡς τε ὁσδε κίνησιν, ὁσδε γνέ-
 σιν. ἴσάτερον δ' αὖτῶν οὐκ εἶχε ὡς τε ὁσδε ὄρεσιν, ὁσδε γέ-
 νεσιν καὶ γὰρ εἶ τῶν αὐτῶν συμβέβηκεν ἐτέρω εἶσι τῶν ἐτέ-
 ρου, καὶ ὁ ἐτέρω πάλιν αὐτῶν αὐτὸν, οὐτὲν ἡ τοιαύτη μέτε-
 ρος ἀλλήλων ποιεῖ γνῆμον, ἀλλὰ εἶται τῆς τῶν οὐσίας, ἡσοδογῶν καὶ ἀεφύρας τῶν ἀμφοτέρων,

ἡμῖν ἡ ἐκατέρωθεν ἡμεῖς ἔχουσιν ἀποδίδωσι. Ταῦτα μὲν οὖν
 ἑτέροις προσήκει μάλλον Ἐξακρίβου. ὁ δὲ ἀπολειπό-
 μημον, οἰκεῖον ἔστι τῆς ὑποκειμένης ἡμῖν θεωρηματίας.
 ἔχοντες ὅτι δὲ εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἡμῖν θεωρηματίας.
 εἰς φασικὴν ὑπόθεσιν μὴ θεωρηματίας μεσότητος ἀρι-
 θμητικῆς καὶ ἀρμονικῆς παραστήσαντες, ἀλλὰ ὡς μαλι-
 σα δὴ τῆς συστάσει τῆς ψυχῆς τῆς λόγου τούτου θεωρηματίας.
 καὶ τοὺς μὲν ἐν τοῖς ἀστρονομίαις τῆς πλανητικῆς σφαιρῶν, ἡ-
 νῆς δὲ μάλλον ἐν τοῖς ἀστρονομίαις, ἐννοεῖ δὲ, ἐν τοῖς μεγέθε-
 σι τῆς ἀστρονομίας, οἱ δὲ ἀστρονομίαις ἀκριβοῦς δοκῶντες, ἐν ταῖς τῆς
 ὀπτικῶν ἀστρονομίαις ζητοῦσι τὰς εἰρημίας ἀστρονομίας,
 ὡς τὴν ψυχῆς ἐνεκα τούτων τῆς δημιουργοῦ τοῖς οὐρανίοις
 ἐναρμόσαντες, εἰς ἐπιπέδου νεμενημῶν. πολλοὶ δὲ
 καὶ τὰ Πυθαγορικὰ δοῦν μεταφάσεις, ἀπὸ τῆς μέσου
 τῆς τῆς σφαιρῶν ἀστρονομίας τριπλασιάζοντες. γίνεται δὲ
 τὸ καὶ μὲν ὁ πῦρ μονάδος πημενῆς, καὶ δὲ ἀπὸ τῆς
 τριπλάσιον, καὶ δὲ γὰρ ἐνεκα, καὶ καὶ τῆς σελήνης εἰκοσιπλάσιον, καὶ καὶ
 τὸν Ἑρμῆν, μᾶλλον καὶ ὀδοδὸν καὶ ἀπὸ τῆς φωσφόρου, τριπλάσιον
 καὶ μὲν καὶ σ. καὶ τὸν αὐτὸν δὲ τὸν ἥλιον, ὅ καὶ π καὶ ψ, ὅσπερ
 ἅμα τετραγώνος τε καὶ κύβου ἔστι. διὸ καὶ τὸν ἥλιον ἔστι ὅ-
 τε τετραγώνος καὶ κύβου θεωρηματίας οἰοῦν. οὕτως δὲ καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἐπιπέδου τοῖς τριπλασιάζοντες. πολὺ τῆς κατὰ
 λόγου τοῦ γὰρ ὁ ἀστρονομίας, εἴτι τῆς γεωμετρικῆς ὀφε-
 λός ἔστι ἀποδείξεων, καὶ μακρῶν πιθανωτέροις ἀστρονομίαις
 ἀπὸ αὐτοῖς ἀποδεικνύοντες τοῖς ὀρθομενῶν ἐκείνων. ὁ δὲ αὐ-
 τοῖς πημενῆς Ἐξακρίβου, ἀλλὰ ὡς ἔχουσι λέγον-
 τας, ὅτι τῆς μὲν ἡλίου ἀστρονομίας πρὸς τὴν ἀστρονομίας τῆς
 γῆς, λόγος ἔστι δωδεκάπλάσιος, τῆς γῆς δὲ αὐτὴν ἀστρο-
 νομίας πρὸς τὴν σελήνης ἀστρονομίας, τριπλάσιος. ὁ δὲ
 φαινόμενος ἐλάττω τῆς ἀπλανῶν ἀστρονομίας, ὅτι ἐλάτ-
 τω τῆς ἀστρονομίας τῆς γῆς ἢ τριτημόριον ἔχει τὴν ἀστρο-
 νομίας. τῆ δὲ ὅλη σφαῖρα τῆς γῆς πρὸς τὴν ὅλην σφαιρῶν
 τῆς σελήνης, ὡς ἐπιπέδου καὶ εἰκοσιπλάσιον. φωσφόρου δὲ καὶ
 γῆς αἰμὴν ἀστρονομίας τὸν διπλάσιον, αἰ δὲ σφαιρῶν τὸν ὀκ-
 ταπλάσιον ἔχει λόγον. ὁ δὲ ἀστρονομίας τῆς ἐκλειπικῆς
 καὶ σκιάς τῆς ἀστρονομίας τῆς σελήνης, τριπλάσιον. ὁ δὲ
 ἐκτρέπεται πλάτος ἢ σελήνης τῆς ἀστρονομίας τῆς ζῶν ἐφ'
 ἐκάτερα, δωδεκατημόριον. αἰ δὲ πρὸς ἥλιον ἔστι αὐτῆς ἐν
 τριτημοίοις καὶ τετραγώνοις ἀστρονομίας, διχοτόμοις καὶ ἀμ-
 φικύρτοις ἡμερησίαις λαμβάνουσιν. ἔξ δὲ ζῶν διελθού-
 σα, τὴν πημενῆς, ὡς πῆγμα συμφωνίαν, ἐν ἑξατόνῳ
 ἀστρονομίας ἀποδίδωσι, τῆ δὲ ἡλίου πρὸς τῆς ἑσπῆς ἐλάττω
 καὶ μέγιστα πρὸς τῆς ἰσημερίας ἔχοντος κινήματα, δι' ὧν ἀ-
 φαιρεῖ τῆς ἡμέρας. καὶ τῆς νυκτὸς θεωρηματίας ἢ τοῦ ἀπῆτος
 ὅτι ὁ λόγος ἔστι ἐν ταῖς πρὸς τῆς ἡμέρας ἢ μετὰ τῆς
 χειμερινῆς ἑσπῆς τῆς ἡμέρας πρὸς τῆς τοῦ ἔκτον τῆς ὑπερ-
 οχῆς ἢ ἢ μεγίστην ἢ πρὸς τῆς βραχυπᾶτιον ἡμέρας ἐπιπέδου
 τῆς δὲ ἐφεξῆς τριπλάσιον, ὁ τρίτον. ὁ δὲ ἡμισυ τῆς λοιπῆς,
 ἀπὸ τῆς ἰσημερίας ἐν ἑξαπλάσιοις καὶ τριπλάσιοις
 ἀστρονομίας τῆς ἡμέρας τὴν ἀνωμαλίαν ἐπιπέδου.
 Χαλδαῖοι δὲ λέγουσι τὸ ἔαρ ἐν τῆς ἀστρονομίας τριπλάσιον γί-
 νεσθαι πρὸς τὸ μετόπωρον. ἐν δὲ τῆς ἀστρονομίας πέντε, πρὸς τὸν
 χειμῶνα πρὸς τὸ ἔρος, ἐν τῆς ἀστρονομίας εἰ δὲ ὀρθῶς ὁ Εὐεπίδης διορίζεται, ἔρος τέσσαρας μῶνας καὶ χειμῶ-
 νος ἴσους, Φίλης τ' ὀπώρας διπλῆς, ἦρος τ' ἴσους, ἐν τῆς ἀστρονομίας αἰ ὧρα μεταβάλλουσιν. ἐννοεῖ δὲ γῆ
 μὲν ἐν τῆς τῆς πρὸς λαμβανόμενου ἡμέρας ἀποδίδοντες, σελήνης δὲ τὴν ὑπερᾶτιον, εἰς ἡμέρας δὲ καὶ φωσφόρου

A quod in utroque genere spacium velit relinqui.
 Verum hæc alibi accuratius subtiliusque explica-
 ri conuenit. Reliquum autem institutæ nostræ
 tractationis est proprium. Non enim Plato ma-
 thematicæ contemplationis ostentandæ gratia, in
 physicum argumentum nulla tali re opus habens
 medietates arithmeticas & harmonicas introdu-
 xit : sed quod hæc ratio maxime conueniret a-
 nimæ compositioni. Et verò nonnulli in cele-
 ritatibus errantium globorum, alij in interuallis
 potius, quidam in magnitudinibus stellarum,
 aliqui subtilissimam sibi rationem secuti qui vi-
 dentur in epicyclorum diametris proportionibus
 istas quærunt : quod uidelicet harum gratia opi-
 flex animam cælestibus indiderit corporibus in
 quatuor tributam partes. Multi etiam Pythago-
 rica huc traducunt, à medio corporum interualla
 triplicantes. Hoc ita fit, si igni i adhibetur, an-
 tichthoni (seu terræ quæ nostræ opposita est ter-
 ræ) IIII, terræ IX, Lunæ XXVII, Mercurio
 LXXXI. Lucifero CCXIIII, Soli ICCCXXIX.
 qui numerus & quadratus est, & simul cubus : ita-
 que etiam Solem alias quadratum, alias cubum
 nominant. sic etiam reliqua triplicando sub ra-
 tionem reducunt. Qui sane procul à vero aber-
 rant, si quis geometricarum est usus demonstra-
 tionum : ostenduntque multo probabilius ipsis di-
 xisse qui hinc orsi sunt, quanquam ij contenti quam
 proxime pronunciaffe uero, exactas rationes non
 sunt confectati. Hi sic statuunt, Solis diametrum ad
 terræ diametrum proportionem esse duodecupla:
 terræ ad Lunæ, tripla : inerrantium stellarum quæ
 minima uideatur, eius diametrum non esse mino-
 rem triente diametri terræ. toti globo terræ ad to-
 tum globum Lunæ proportionem esse viginti se-
 ptencuplam. Luciferi & terræ diametros in du-
 pla, globos in octupla esse proportionem : interval-
 lum eclipticæ & umbræ ad diametrum Lunæ, tri-
 pla : latitudinem, qua Luna à diametro Signorum
 in utranque partem euagatur, uncialem. Tum
 Lunæ ad Solem respectus trientem & quadrantum
 interuallis, eam dimidiam, & utrinque gibbosam
 reddunt. ubi autem sex Signa peragrat, pleni-
 lunium tanquam diapason consonantiam in sex
 tonis efficit. Sole autem circa solstitia motus &
 minimos & maximos respectu æquinoctiorum
 conficiente, quibus diei quantitatem auget, no-
 ctis minuit, aut contra: ea ratio in diebus est pri-
 mis xxx. Nam à bruma die, adiecit sextantem
 eius excessus, quo nox maxima diem breuissimum
 superabat. sequentibus xxx diebus, trientem:
 semissem reliquis usque ad æquinoctium : atque ita
 fescuplis & triplis interuallis inæqualitatem tem-
 pus ad æqualitatem reducit. Chaldæi porro ueris
 aiunt ad autumnum rationem esse diatessaron,
 ad hyemem diapente, ad æstatem diapason. ut
 sic recte Euripides definiuerit, quatuor æstatis
 menses: dicens, totidemque hyemis, binos hye-
 mis, totidemque ueris: tempestatibus annis se ra-
 tione diapason conuertentibus. Nonnulli terræ
 locum eum tribuunt, qui est nerui proslamba-
 nomeni, id est adsciti in cithara, Lunæ hypatam,
 Stilbonem (siue is est Mercurius) & Luciferum

in diatonis ac lichanis mouent, Solemque ipsum in medio mesæ loco aiunt continere diapason: à terra spacio distantem diapente, ab inerrantibus diatessaron. Sed neque horum scita atq; elegans ratio veritatem attingit, neq; illi omnino exactam rationem sequuntur. Quibus igitur hæc non videntur à Platonis dependere sententia, ista videbuntur admodum ad musicas quadrare rationes. Nã cum sint quinque quatrichorda: hypatarum fidium seu summarum, mediarum, cõiunctarum seu synemmenon, diazeugmenon, id est deiunctarum, & hyperbolæon seu excellentium: aiunt planetas dispositos esse in quinque interuallis. quorum primum sit à Luna ad Solem & eos qui cursum Solis comitantur Stilbonem atque Luciferum, aliud inde ad Martis stellam, quæ Pyroëis (quasi ignita) dicitur. tertium hinc vsq; ad Phaethonem, qui est Iupiter. quartum ab eo ad Phænona siue Saturnum. quintum iam hinc vsq; ad globum stellarum fixarum. ita ut soni qui definiunt quatrichordia, rationem habeant errantium stellarum. Iam hoc quoque nouimus, veteres duas fides hypatas, tres netas, unam mesam, & unam paramesam seu mesam appositam statuisse: ut soni stantes numerum errantium stellarum referrent. Recetiores proslabanomenon tono quã est hypate grauiorem addentes, effecerunt ut totum systema diatessaron contineret: ordinem interim consonantiarum nature consentaneum confuderunt. Sic enim diapente prius fit quã diatessaron, si tonus grauis vocis ad hypaten adsciscatur. Platonem vero constat acutis sonis aliquem adsciscere. Nam in Republica hoc dicit, Octo sphaeras singulas cõuertit, & unicuique Sirenem insisteret, quæ omnes canant, voce edita cum cæteris consonantiam quandam conficiente. & ex iis omnibus contemperari quedam cõcentum: atque adeo ipsas diuinas res canere de progressu & chorea * octo neruorum cõcinnitate. Nam octo erant etiã primi termini duplarum & triplarum proportionum, utrobiq; adnumerata vnitate. Sed & Musas prisca nouem nobis perhibuerunt: quarum octo circa res cœlestes versentur, nona terrestres demulceat res, ex turbulento errore & inæqualitate eas reuocans. Cogitate autem cum animis vestris, an non cœli & res cœlestes sua concinnitate atque suis motibus agat anima, quæ prudentissima sit facta, & iustissima. huiusmodi vero illam reddiderint harmonicæ rationes quarum imagines extant in conspicuis mundi corporibus atque partibus: prima autem atque præstantissima vis visibiliter contemperata sit animæ, eamque exhibeat sibi ipsi consonantem atque morigeram, semper optimæ ac diuinissimæ parti reliquis omnibus consentientibus. Opifex enim cum adsumsisset animam incompositam, & inordinatis motibus, brutisque, & discrepantibus inter se vitiosisque exagitatam: quædam definiuit ac constituit, alia conduxit, atque inter se concinnauit, harmoniis vsus atque numeris. quibus equidem vilissima quoque corpora, lapides, ligna, cortices stirpium, bestiarum coagula, dum inter se coaptantur, atque componuntur, pulcerrima spectacula, pulcerrimam remediorum & instrumentorum præbent materiam. Vnde factum est, ut Zeno etiã Citiens hortaretur adolescentes ad spectandum tibicines: ut inde discerent, quid cornua, ligna, calamique possent ratione ad concentum edendum ea promouente. Nam omnia esse numerorum similia quod dicunt Pythagorici, id probationem requirit. quod autem omnibus rebus est tanta inæqualitate

A εν διατόνοις καὶ λιχανοῖς κινουῦντες, αὐτὸν τὸν ἥλιον ὡς μέσης συνέχειν ὁ διαπασῶν ἀξιοῖσιν, ἀπέχοντα τὸ μὲν γῆς, ὁ διαπέντε, τῆς δὲ τῆς ἀπλανῶν, ὁ διαπασάρων. ἀλλ' οὔτε τούτων ὁ χρυσοῦν ἀπτεταίματος ἀληθείας. οὔτε σκεῖνοι πηλὴ πασιν τῶ ἀκρεβοῖς ἔχοντα. οἷς δὲ οὐκ οὐ δοκεῖ ταῦτα τῆς τῆ Πλάτωνος ἀπηρητῆσαι διανοίας, ἐκείνα χρυσοῦν φανῆσαι τῆς μουσικῶν λόγων ἔχουσα, ὅτι τετραχόρδων ὄντων τῶ ἀπλανῶν καὶ μέσων, καὶ σινημμένων καὶ διεζυγμένων, καὶ ὑπερβολῶν, ἐν πέντε διαστήμασι τεταρτάτοις πλάνηται, ὡν τὰ μὲν ἔστι ὁ ἀπὸ σελεύης ἕπι ἥλιον, καὶ τοῖς ὁμοδρόμοις ἥλιον, σίλωνα καὶ φωσφόρον ἕπερον, ὁ ἀπὸ τούτων ἕπι τὸν ἀέρος πυρραῖα τρίτον δὲ, ὁ μετὰ τούτου καὶ φαέθοντος εἴτα ἕξῃς, ὁ ἕπι φαίωνα. καὶ πέμπτον ἤδη ὁ ἀπὸ τούτου, πρὸς τὴν ἀπλανῆ σφαιραν. ὡς τε τοῖς ὁμοῖοις φθόγοις τὰ τετραχόρδα, τὸν τῆς πλανωμένων λόγον ἔχει ἀφέρων. ἐπὶ τῶν τῶ παλαιῶν ἰσομῶν ὑπερβολῶν καὶ δύο, τρεῖς δὲ νῆτας, μίαν δὲ μέσσην, καὶ μίαν ὑπερμεσσην ἰσομῶν, ὡς τε τοῖς πλάσιν ἰσοεῖθμοις εἶη τοῖς ἕξῃς. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν πρὸς λαμβανόμενον, τὴν διαφύροντα τῆς ὑπερβολῆς ἕπι ὁ βαρὺ πάζαντες, ὁ μὲν ὄλον σύστημα, δις

C διαπασῶν ἐποίησαν, τῆς δὲ συμφωνίᾳ τῶν φύσιν ὅτι ἐτήρησαν ἄξιον. ὁ γὰρ διαπέντε πρὸς τῆς γίνεται τῶ διαπασάρων, ἕπι τὸ βαρὺ τῆ ἀπάτη τῶ τόνου πρὸς ληφθέντος. οἱ δὲ Πλάτων δὴ λόγος ἔστιν ὅτι τὸ ὅσον πρὸς λαμβανόμενον. λέγει γὰρ ἐν τῇ πολιτείᾳ τῶ ὀκτώ σφαιρῶν ἐκάστην πρὸς φέρειν τῶ ἐπὶ αὐτῇ σειρῶν βεβηκῆσαν ἀδειν δὲ πᾶσας ἐνατόνον εἰσάσας, ἐν δὲ πᾶσων κερῶν ἑνατῆς μίαν ἁρμονίαν. αὐτὰ δὲ ἀνιέρχεται τὰ θεῖα εἰρησι καὶ κατὰ δόξαι, τῆς ἰεῖρας πρὸς ὄδου καὶ χορείας ὀκτὰ χόρδων ἐμμελῆσαν. ὀκτὰ γὰρ ἔσαν καὶ οἱ ἄνω τῶ διπλασίων καὶ τριπλασίων ὄδων λόγων, ἐκατέρω πρὸς λαμβανόμενης μετέδιδ τῆς μονάδος. οἱ δὲ πρὸς ὄδου Μούσας παρέδωκαν καὶ ἡμῖν ἐνεία. ταῦτα μὲν ὀκτὰ, κατὰ τὸν Πλάτων, πρὸς τὰ οὐρανια: τῶ δὲ ἐν νάτιω, τὰ πρὸς τῆ κηλεῖν ἀνακαλυφθῆναι, καὶ κατὰ τῶν ἐκ πλάτης καὶ διαφορῆς ἀνωμαλίας καὶ ἁρμονίας πρὸς χούσας. σκοπεῖτε δὲ μὴ τὸν μὲν οὐρανόνα ἄγει καὶ τὰ οὐρανια τῶ πρὸς αὐτῶ ἐμμελείας καὶ κινήσειν ἢ ψυχῆ, πρὸς μετὰ τῆ καὶ δικαιοσύνη γέροντα: γέρονε δὲ τοιαύτη τοῖς κατὰ ἁρμονίαν λόγους. ὡν εἰκόνες μὲν ὑπερβολῶν εἰς τὰ ἀσώματα ἐν τοῖς ὄρατοῖς καὶ ὄρατοῖς μέρεσι τῶ κόσμου καὶ σώμασιν ἢ ὁ πρὸς τῆ καὶ κωλυπῆτι δυνάμεις ὄρατῶ ἐν κέρεται τῆ ψυχῆ, καὶ παρέχει σύμφωνον αὐτῶ καὶ πειθῆνιον, αἰετῶ κερῆσι καὶ θεοῦ ἕπι μέρη τῶ ἄλλων ἀπὸ τῶν ὁμοῖοιων. πρὸς λαμβανόμεν γὰρ ὁ δημιουργὸς ἀταξίαν καὶ πλημμέλειαν ἐν τῶ κινήσει τῆς ἀναρμόσου καὶ αἰσῆτου ψυχῆς διαφύροντος πρὸς αὐτῶ, τὰ μὲν διώρισε καὶ διέστησε, τὰ ὁ σινηγὰ πρὸς ἀλλήλα καὶ σινητάξεν, ἁρμονίας καὶ ἀεθμοῖς χρυσάμηνος. οἷς καὶ τὰ χρυσοῦτα σώματα, λίθοι καὶ ξύλα, καὶ φλοιοὶ φυτῶν καὶ θηρίων εἰσι καὶ πύλαι, σινημῶν ἰσομῶν καὶ σινημῶν ἰσομῶν, θαυμαστὰς μὲν ἀγαλμῶν ὄφεις, θαυμαστὰς ὁ παρέχει φαρμάκων καὶ ὄργανων δυνάμεις, ἢ καὶ Ζεῦ ὁ Κιτιδῶς ἕπι τῶν αὐλῆ τῶ παρεκάλει τὰ μετέχοντα κατὰ μαθητῶν οἷαν κέρεται καὶ ξύλα καὶ κλάμοι, καὶ ὅσα λόγους μετέχοντα καὶ συμφωνίας φωνῶν

F τὴν ἀφίσι. τὰ μὲν γὰρ ἀεθμῶν πᾶντα ἐπὶ οἰκίαν καὶ τῶ ἰσθαροεικῆν ἀπόφασιν, λόγους δέεται. τὸ ὁ πᾶσιν οἷς ἐκ διαφορῆς

καὶ ἀνομοιότητος ἐγένετο κρινονία τις πρὸς ἀλληλα καὶ συμφωνία, ταύτης ἀπὸ ἐπιμελείου καὶ τάξιν, ὁμοιομορφία καὶ ἀρμονίας μεταφύσει, οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς λελήθεν, ὁμοιομορφία μὲν τὰ φίλα καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀναρμόνιος δὲ τοῖς ἐχθροῖς καὶ τοῖς πολεμίοις, ὡς ἀναρμόνιος τὴν ἀρμονίαν οὐσαν. ὁ δὲ τὰ Πινδάρου ποιήσας ὁ ἑπιπέδικος, Ἄρμος ἡ δὲ ξείνοισιν ἀπὸ ὁδοῦ καὶ φίλος ἀσπίς, ἀρμονίαν δὲ ἡλός ἐστι τὴν ὁμοιομορφίαν. ὡς πού τις αὐτὸς ὁ Πινδάρους τῶν θεῶν φησὶν ἐπαχρύνοντος ὅτι ἀνορέαν ἐπιπέδικος μὲν τὸν Κάδμον. οἱ τε πάλαι θεολόγοι, πρὸς οὐρανοῦ φιλοσόφων ὄντες, ὄργανα μουσικὰ θεῶν ἐνεχείριζον ἀγάλμασιν οὐχ ὡς λύραν πού τις αὐλόν, ἀλλὰ οὐδὲν ἔργον οἰομένοι θεῶν ἐπιπέδικος ἀρμονίαν ἐπιπέδικος καὶ συμφωνίαν. ὡς πρὸς οὐρανὸν οἱ τοῖς ἐπιπέδικος καὶ ἡμιολίους καὶ διπλασίους λόγους ζῆτι ἐπιπέδικος ζυγῶν τὴν λύραν, καὶ τῆν χελώνην καὶ τοῖς χελιδνίοις, γελιδνίος ἐστὶ. (δεῖ μὲν γὰρ ἀμέλει καὶ ταῦτα συμμέτρως γεγενῆσθαι πρὸς ἀλληλα μήκει καὶ πάχει, τὴν δὲ ἀρμονίαν ἐκείνην ἐπιπέδικος φθόγων θεωρεῖν) οὕτως εἰχὸς μὲν ἐστὶ καὶ τὰ σώματα τῶν ἀστέρων, καὶ τὰ ἀστέρων τῶν κύκλων, καὶ τὰ ἄστρων τῶν πειρομένων, ὡς πρὸς ὄργανα ἐπιπέδικος ἐπιπέδικος ἐπιπέδικος ἀλλήλα καὶ πρὸς ὅλον, εἰ καὶ τὸ πᾶν ἡμᾶς τῶν μετεώρου ἀπέφθου. τῶν μὲν τοῖς λόγων ἐκείνων οἷς ὁ δημιουργὸς ἐχρησάτο, καὶ τῶν ἀειθμῶν ἔργον ἡγεῖσθαι τὴν αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐπιπέδικος καὶ ἀρμονίαν πρὸς αὐτὴν, ἐφ' οἷς καὶ τὸν οὐρανόθεν ἐγένετο μυσία ἀγαθὰν ἐπιπέδικος, καὶ τὰ πρὸς γῆν ὄραμα καὶ μεταβολὰς μετέστη ἐχρυσάς, ἀεὶ καὶ κάλλιστα πρὸς τὴν ἡμετέραν καὶ σωτηρίαν τῶν γινόμενων ἀφ' ἐπιπέδικος.

A & dissimilitudine communio inter se societasq; & concentus obtigit: eius causam esse mediocritatem & ordinem numero atque harmonia constantem, ne poetæ quidem ignorauerunt. Hi enim arithmia, quasi articulata aut concinna si diceret, vocauerunt que amica nobis & cara essent: anarstios autem, quasi inconcinnos, inimicos. nimirum quod inimicitia esset quædam inconcinnitas, & qui in Pindari mortem scripsit funebre carmen,

Hospitibus fuit aptus, carus civibus ille: satis ostendit se concinnitatem & comitatem pro virtute reputasse. sicut & ipse alicubi Pindarus ait, deo exaudiente virtutem * Cadmum significans. Prisci porro theologo, philosophorum vetustissimi, musica instrumenta in manus deorum imaginibus posuerunt: non sane, quod eos lyra aut cithara ludere putarent: sed quod nullum deo opus convenientius esse iudicarent, quam consonantiam & harmoniã. Sicut igitur qui proportionales sesquitercias, sesquiplas, atq; duplas quærat in iugo lyræ testudine, & clavis, ridiculus sit: (nam quin & hæc debeant inter se longitudinem & crassiciem habere proportione aptam, dubium non est: cum interim harmonia in fidium sit consideranda sonis) ita probabile est etiã corpora stellarum, intervalla circuloꝝ, conuersionum celeritates, tanquam instrumenta recto ordine disposita, suam habere cum inter se, tum ad totã cõpagem Vniuersi proportionẽ: etiamsi nos quantitas & mensura lateant. Tamẽ proportionibus istis, quibus vsus est opifex, numerisque adscribi par est animæ inter suas partes concinnitatem, quibus illa prædita cum cælum ipsum innumeris bonis impleuit, tum que ad terram pertinent, tempestatem mutationumq; dimensis vicissitudinibus, optime pulcerrimeque ad procreationem & conseruationem eorum quæ nascerentur, adornauit.



ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ Ἐπιπέδικος τῶν πρὸς τὴν ψυχῆς ἀρμονίας.



ΠΕΡΙ τῆς ἐπιπέδικος τῆς ψυχῆς ἀρμονίας ἐπιπέδικος ἀρμονίας, ὅσα Πλάτωνι καὶ τοῖς Πλατωνικοῖς πεφασίμεται ἐπιπέδικος εἰσαγαγεῖ καὶ γεωμετρικὰς ἀναλογίας καὶ ὁμοιομορφίας, πρὸς τὴν ψυχῆς (ὡς οἴεται) θεωρεῖν συντιννοῦσας αὐτὰ καὶ δὴ καὶ μουσικὰ καὶ ἀειθμητικὰ θεωρήματα. λέγει δὲ τὸ ἕλως ἀρμονίαν πρὸς τὴν ψυχῆς, καὶ δίδωσι μὲν ὅτι πρὸς τὴν ψυχῆς, δίδωσι δὲ καὶ ἐκείνη τὴν διοικῆσαι αὐτὸ, καὶ πῶς μὲν ἀγνήτην εἰσαγαγεῖ ταύτην, πῶς δὲ ἡμετέροις δουλεύουσαν· αἰδίων δὲ τὴν ἕλως καὶ πρὸς τοῦ θεοῦ ἀρμονίας τῆς ψυχῆς μορφωθεῖσθαι, καὶ τὴν κακίαν δὲ βλάστημα τῆς ἕλως γεγενῆσθαι, ἵνα μὴ (φησὶ) τὸ θεῖον ἀπὸ τῆς κακῆς νομιμασθῆι. Ὅτι οἱ πρὸς τὸν Ποσειδῶνιον ἐμακροῦ τὴν ἕλως ἀπέσπασαν τὴν ψυχῆς, ἀλλὰ δεξάμενοι τὴν πρὸς τῶν ἐπιπέδικος ἐπιπέδικος ἀρμονίας, ἀπέφηναντο τὴν ψυχῆς ἰδίαν ἐπιπέδικος τῆς πρὸς τὴν ἀρμονίας καὶ ἀειθμῶν συνεστῶσαν ἀρμονίαν πρὸς τὴν ἕλως.



EXCERPTA QUÆDAM ἐπιπέδικος Plutarchi commentario de animæ procreatione apud Platonem in Timæo.



COMMENTARIUS, qui inscribitur de animæ procreatione in Timæo, refert que Plato & Platonici magno studio disputaerint. Introducit etiam geometricas quasdam proportiones & similitudines, ad animæ contemplationem (vt censet) ei conducentes: nec non musicas quasdam & arithmeticas perceptiones. Materiam ait informari ab anima. tribuitque vniuerso animam, & tribuit vnicuique animali quæ id temperet. animam quodam modo ortus expertem facit, quodam modo obnoxiam ortui. Materiam æternam, & quam deus animæ opera informauerit. Prauitatem esse germen materiæ, ne (inquit) deus malorum causa putetur. Posidonius (ait) non longe à materia animam remouit. sed Platonis verba sic accipiens, substantiam terminorum seu extremitatum circa corpora esse diuiduam, eamque cum intelligibili miscens, animam pronunciauit esse ideam eius quod vsquequaque dimensiones habet, ratione numeri constitutam, qui harmoniam contineat.

Nam
lum
petu
ad p
vt ei
deu
iam
teria
ren
qu
ia
mo
fili
fit ad
anim
nima
tion
illud
mitati
lius fa
pe nar
nenda
intellig
autem,
nes i qu
cogitari
perfici
dò mor
habent
se reuol
dissipab
totam se
illuc, q
mè, qui
tus ra
liqua po
clarat in
de fenfil
fiscens
niones n
tes. Cum
Eiusdẽ
cellario
ingenera
q animam
Vnde a
motus d
definire
nisi h
vniuersi
subiecto
dua, atq
uidnam
ofa, imag
non sit na
Natura n
iam opina
xia, nõ a
modo ma
quæ in m
in materi
do, sed in
addicta
uones ou
fomnoru
porez fac
tatione in